

การสอนอ่านเน้นภาระงาน

1. ความหมายภาระงาน (Task)

Long (1985) ให้ความหมายของภาระงาน (Task) ว่า คือสิ่งที่เราทำในชีวิตประจำวัน โดยทำเพื่อตนเองหรือได้รับมอบหมายให้ทำเพื่อผู้อื่น อาจได้หรือไม่ได้รับสิ่งตอบแทน อาทิ การทาสีรั้วบ้าน การกรอกแบบฟอร์ม เป็นต้น

Richards, Platt, and Waber (1986) ให้ความหมายของภาระงานที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาว่า คือ กิจกรรม (Activity) หรือการกระทำ (Action) ซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากการทำความเข้าใจทางภาษา เช่น การวาดแผนที่ขณะฟังจากเครื่องบินที่ก่อกวน การฟังคำบอกคำสั่งและทำตามคำสั่งนั้น

Crooks (1986) กล่าวว่า ภาระงานหมายถึง งานหรือกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะ เป็นส่วนหนึ่งของการเรียน การทำงาน หรือเป็นเครื่องมือใช้ในการเก็บข้อมูลงานวิจัย

Prabhu (1987) กล่าวว่า ภาระงานคือกิจกรรมที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายหรือความสำเร็จที่ตั้งไว้ โดยใช้ข้อมูลที่มีอยู่ผ่านกระบวนการทางความคิด โดยในการปฏิบัติภาระงานแบ่งเป็นสองขั้นตอน คือขั้นเตรียมปฏิบัติงาน (Pre-task) และขั้นการปฏิบัติจริง (Task)

Breen (1987) ให้ความหมายของภาระงานว่า คือรูปแบบของการเรียนภาษาที่มีโครงสร้าง ซึ่งมีวัตถุประสงค์เฉพาะ มีเนื้อหาที่เหมาะสม มีขั้นตอนการทำงานที่ระบุไว้ชัดเจน มีขอบเขตของผลลัพธ์และมีจุดหมายโดยรวมเพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษา นอกจากนี้ ขั้นตอนการทำภาระงานมีหลายรูปแบบ คือมีทั้งที่ไม่ซับซ้อนสั้นๆ ไปจนถึงที่ซับซ้อน และมีความยาวมากขึ้น เช่น กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem solving) สถานการณ์จำลอง (Simulation) และ กิจกรรมการตัดสินใจ (Decision-making)

Nunan (1989) กล่าวว่า ภาระงาน คืองานซึ่งผู้เรียนร่วมกันทำความเข้าใจ ใช้ภาษาผลิตภาษาและมีปฏิสัมพันธ์กันโดยใช้ภาษาเป้าหมายในบริบท ซึ่งให้ความสำคัญกับความหมาย (meaning) มากกว่ารูปแบบของภาษา (form)

Skehan (1996) ให้ความหมายภาระงานว่า เป็นกิจกรรมที่ให้ความหมายเบื้องต้น มีแหล่งที่มาสัมพันธ์กับโลกความเป็นจริง การทำภาระงานให้สำเร็จมีการเรียงลำดับ และการประเมินผลการปฏิบัติภาระงานอยู่ในรูปของผลงานที่ออกมา (Task outcome)

Lee (2000) กล่าวว่าภาระงานคือกิจกรรมในห้องเรียนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อปฏิสัมพันธ์ท่ามกลางผู้มีส่วนร่วม และความพยายามเรียนรู้ภาษาเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงออก

Willis (2000) กล่าวถึงนิยามภาระงานว่าไม่เน้นความหมายบริบท หรือรูปแบบของภาษา แต่ภาระงานเป็นกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์สำหรับการสื่อสาร ซึ่งให้ความสำคัญกับผลของกิจกรรมมากกว่ารูปแบบภาษา

Bygate, Skehan, and Swain (2001) ให้ความหมายของภาระงานว่าหมายถึงกิจกรรมที่ต้องการให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เน้นความหมายเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนั้นนิยามของภาระงานนั้นจึงแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของภาระงานที่ทำ

Ellis (2004) กล่าวว่าหมายถึงแผนงาน (Workplan) ที่ต้องการให้ผู้เรียนปฏิบัติการทางภาษาเพื่อให้บรรลุผลผลิต (Outcome) ที่ประเมินได้ในรูปของความถูกต้องหรือความเหมาะสมของเนื้อหาตามที่สื่อไปถึง

ตารางที่ 12 การสังเคราะห์ความหมายภาระงาน

นักวิชาการ	ให้ความหมาย	สรุป การสังเคราะห์
Long: (1985)	สิ่งที่เราทำในชีวิตประจำวัน โดยทำเพื่อตนเองหรือได้รับมอบหมายให้ทำเพื่อผู้อื่น อาจได้หรือไม่ได้รับสิ่งตอบแทน	กิจกรรมการเรียนรู้ การสอนที่ผู้เรียน ดำเนินกิจกรรม ให้เสร็จสมบูรณ์ ตามเป้าหมายที่ กำหนดไว้ ซึ่ง กิจกรรมเหล่านั้น มีการระบุขั้นตอน ของการ ดำเนินงานอย่าง ชัดเจน โดย ผู้เรียนจะดำเนิน กิจกรรมโดยมี ปฏิสัมพันธ์ต่อกัน เพื่อให้เกิดผล สำเร็จอย่างใด อย่างหนึ่ง โดยใช้ ภาษาเป้าหมายที่ เน้นด้าน ความหมาย มากกว่ารูปแบบ ของภาษา หรือ เน้นผลของ กิจกรรมมากกว่า รูปแบบภาษา
Richards, Platt, and Waber (1986)	กิจกรรม (Activity) หรือการกระทำ (Action) ซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากการทำความเข้าใจทางภาษา เช่น การวาดแผนที่ขณะฟังจากเครื่องบินที่กลเสียง การฟังคำบอกคำสั่งและทำตามคำสั่ง	
Crooks (1986)	งานหรือกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะ เป็นส่วนหนึ่งของการเรียน การทำงาน หรือเป็นเครื่องมือใช้ในการเก็บข้อมูลงานวิจัย	
Prabhu (1987)	กิจกรรมที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายหรือความสำเร็จที่ตั้งไว้ โดยใช้ข้อมูลที่มีอยู่ผ่านกระบวนการทางความคิด โดยในการปฏิบัติภาระงานแบ่งเป็น ขั้นตอนเตรียมปฏิบัติงาน (Pre-task) และขั้นตอนการปฏิบัติจริง (Task)	
Breen (1987)	รูปแบบของการเรียนภาษาที่มีโครงสร้าง ซึ่งมีวัตถุประสงค์เฉพาะ มีเนื้อหาที่เหมาะสม มีขั้นตอนการทำงานที่ระบุไว้ชัดเจน มีขอบเขตของผลลัพธ์และมีจุดหมายโดยรวมเพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษา นอกจากนี้ ขั้นตอนการทำการงานมีหลายรูปแบบ มีทั้งที่ไม่ซับซ้อนสั้นๆ ไปจนถึงที่ซับซ้อน และมีความยาวมากขึ้น	
Nunan (1989)	งานซึ่งผู้เรียนร่วมกันทำความเข้าใจ ใช้ภาษา ผลิตภาษาและมีปฏิสัมพันธ์กันโดยใช้ภาษาเป้าหมายในบริบท ซึ่งให้ความสำคัญกับความหมาย (meaning) มากกว่ารูปแบบของภาษา (form)	
Skehan (1996)	เป็นกิจกรรมที่ให้ความหมายเบื้องต้น มีแหล่งที่มาสัมพันธ์กับโลกความเป็นจริง การทำการงานให้สำเร็จมีการเรียงลำดับ และการประเมินผล การปฏิบัติภาระงานอยู่ในรูปของผลงานที่ออกมา (Task outcome)	
Lee (2000)	คือกิจกรรมในห้องเรียนที่มีวัตถุประสงค์เพื่อปฏิสัมพันธ์ท่ามกลางผู้มีส่วนร่วม และความพยายามเรียนรู้ภาษาเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงออก	
Willis (2000)	ไม่เน้นความหมายบริบท หรือรูปแบบของภาษา แต่ภาระงานเป็นกิจกรรมการใช้ภาษา ซึ่งให้ความสำคัญกับผลของกิจกรรมมากกว่ารูปแบบภาษา	
Bygate, Skehan, and Swain (2001)	กิจกรรมที่ต้องการให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เน้นความหมายเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนั้นนิยามของภาระงานนั้นจึงแตกต่างกันตามวัตถุประสงค์ของภาระงานที่ทำ	
Ellis (2004)	แผนงาน (Workplan) ที่ต้องการให้ผู้เรียนปฏิบัติการทางภาษาเพื่อให้บรรลุผลลัพธ์ (Outcome) ซึ่งสามารถประเมินได้ในรูปของความถูกต้องหรือความเหมาะสมของเนื้อหาตามที่สื่อไปถึง	

2. ขั้นตอนการสอนเน้นภาระงาน

Willis (2000: 40) ได้กล่าวถึงขั้นตอนกระบวนการเรียนการสอนของกิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนเตรียมภาระงาน (Pre-task) ขั้นตอนปฏิบัติภาระงาน (Task) และขั้นตอนเตรียมภาระงาน (Post-task) ดังนี้

1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Pre-task) เป็นขั้นตอนเตรียมตัวผู้เรียนก่อนจะปฏิบัติงาน นับว่าเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน โดยมุ่งที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานเป็นการให้ตัวป้อน (Input) แก่ผู้เรียน กิจกรรมในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะเตรียมรูปภาพ เทปเสียง วิดีโอ คำศัพท์สำนวนที่จะใช้ในการปฏิบัติงานให้ผู้เรียนรับรู้ การให้ผู้เรียนศึกษารูปแบบการปฏิบัติงาน การให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะคล้ายกับงานที่จะต้องปฏิบัติจริง รวมถึงแนะนำให้ผู้เรียนให้รู้ขั้นตอนในการปฏิบัติงาน

2. ขั้นปฏิบัติงาน (Task cycle) เป็นขั้นตอนการปฏิบัติงานโดยผู้เรียนจะให้ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติงานให้เกิดผลสำเร็จโดยมุ่งเน้นด้านความหมายในการสื่อสาร ผู้เรียนอาจจะทำงานเป็นคู่ (Pair work) หรือเป็นกลุ่มเล็กๆ (Small group) โดยภาระงาน มีรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย เช่น การหาลักษณะเหมือนหรือแตกต่าง (Same or Different) การเติมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) หรือการเล่าเรื่อง (Retelling Story) เป็นต้น เอลลิสได้ให้หลักการในขั้นตอนนี้ 3 ขั้นตอนเรียกว่า Task cycle ได้แก่

2.1 ขั้นปฏิบัติงาน (Task Stage) ในขั้นตอนนี้ผู้สอนบอกให้ผู้เรียนเริ่มปฏิบัติงานตามขั้นตอนโดยมีกำหนดเวลาให้

2.2 ขั้นวางแผน (Planning stage) ในขั้นตอนนี้ผู้สอนบอกให้ผู้เรียนวางแผนเพื่อการรายงานผลงานที่ปฏิบัติ ผู้เรียนอาจจะทำการเรียบเรียงข้อมูลที่ได้มาจากภาระงาน ขณะเดียวกันผู้สอนจะให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ สำนวนและอาจมีการซ้อมก่อนการรายงานจริง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการรายงานมากยิ่งขึ้น

2.3 ขั้นรายงาน (Report Stage) ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะนำเสนอผลการปฏิบัติงาน อาจจะรายงานโดยการพูด การเขียน การใช้เทปบันทึกเสียงหรือการใช้วิดีโอ

3. ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Language focus) ในขั้นตอนนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาในด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความถูกต้องตามรูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

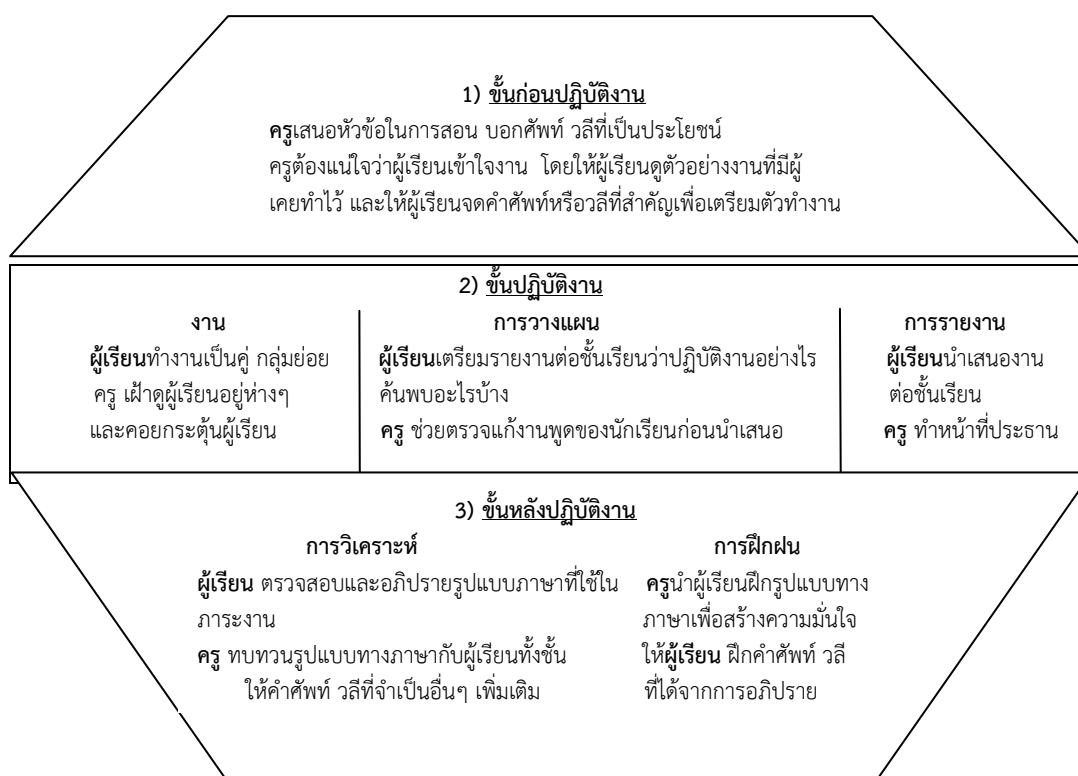
3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Language Analysis) ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะร่วมกันคิดวิเคราะห์และเรียนรู้รูปแบบ โครงสร้างภาษาที่ถูกต้องเพื่อใช้ในชีวิตจริง ผู้สอนจะเป็นผู้ให้คำแนะนำเพิ่มเติมส่วนที่บกพร่องให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3.2 ขั้นฝึกหัดใช้ภาษา (Practice) หลังจากผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบโครงสร้างที่ถูกต้องของภาษาแล้ว ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่ถูกต้องให้เกิดความคล่องแคล่วมากขึ้นในขั้นตอนนี้โดยอาจจะมีสถานการณ์หรือเงื่อนไขที่แตกต่างจากภาระงานแรก

3.3 ขั้นติดตามผล (Follow-up) ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาระงาน บันทึกสิ่งที่ได้พัฒนา ปัญหา อุปสรรค แนวทางแก้ไขการปฏิบัติงานเพื่อการปฏิบัติงานให้ดีขึ้นครั้งหน้า ผู้สอนอาจจะให้ผู้เรียนนำเสนอผลงานสร้างสรรค์ให้ผู้อื่นชมต่อไป

ขั้นตอนดังกล่าวเป็นกระบวนการที่ชี้แนะให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติงานอย่างมีขั้นตอน มีเป้าหมายของการปฏิบัติที่เด่นชัด ช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจ ความตระหนักในการเรียน ความรับผิดชอบ และความสนุกสนานให้กับผู้เรียน

Ellis (2004) และ Skehan (1996) แบ่งขั้นตอนกระบวนการเรียนการสอนของกิจกรรมการเรียนแบบเน้นภาระงาน 3 ขั้นตอนเช่นเดียวกับ Willis (2000) ซึ่งไม่ว่าจะแบ่งเป็นสองหรือสามขั้นตอนกิจกรรมเน้นภาระงานมีจุดมุ่งหมายเหมือนกันคือเน้นความหมายในการสื่อสารเป็นหลัก โดย Ellis (2004: 146-147) ให้ความสำคัญของของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาที่ต้องได้รับการพัฒนาโดยเน้นว่าผู้เรียนต้องปฏิบัติภาระงานในรูปแบบของการสื่อสารเพื่อพฤติกรรมความเป็นอัตโนมัติทางภาษา แทนการเรียนรู้รูปแบบภาษาที่กำหนด (Declarative knowledge) ผู้เรียนควรได้ปฏิบัติจากกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาที่เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเป้าหมายในบริบทของการสื่อสารที่เรียกว่า มุ่งไปที่ภาระงาน (Focused task) แตกต่างจากแบบฝึกหัดที่เรียกว่า สถานการณ์ของไวยากรณ์ (Situation grammar) เพราะไม่ได้เน้นให้ผู้เรียนมุ่งเรียนรู้ที่รูปแบบของภาษาที่กำหนดในลักษณะของการฝึกฝนหรือเรียนรู้รูปแบบภาษาที่ครูจัดเตรียมให้การมุ่งไปที่ภาระงานซึ่ง เป็นภาระงานที่ให้นักเรียนสังเกตรูปแบบทางภาษาด้วยตนเองขณะปฏิบัติภาระงาน เกิดการคิดการเปรียบเทียบกับและเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาและสามารถใช้ภาษาพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แผนภาพที่ 8 ขั้นตอนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นภาระงาน

ที่มา: Jane Willis, *A Framework for Task-Based Learning* (London: Longman, 2000)

Nunan (2001) มีจุดเน้นว่าการสอนเน้นภาระงานควรมีดังนี้

1. กระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียน (Schema building) เพื่อนำเข้าสู่บทเรียน
2. ควบคุมให้ผู้เรียนฝึกหัดสิ่งที่อยู่ในเนื้อหา เช่น สอนคำศัพท์และโครงสร้างที่อยู่ในเนื้อหา แต่ไม่เป็นการสอนโดยตรง (Controlled practice embedded in a context)
3. ให้ทักษะของงานที่อยู่ในโลกของความจริง (Authentic receptive skills work)
4. มุ่งเน้นที่รูปแบบ เช่น คำศัพท์ และไวยากรณ์ (Focus on form)
5. ให้อิสระในการฝึกฝนเป็นกิจกรรมการสื่อสาร (Communicative activities)
6. ทำการสื่อสารด้วยกิจกรรมภาระงาน (Communicative task)

ตารางที่ 13 การสังเคราะห์ขั้นตอนการสอนอ่านเน้นภาระงาน

นักวิชาการ	Prabhu (1987)	Willis (2000)	Ellis (2004)	Nunan (2001)	สรุปการสังเคราะห์
ก่อนปฏิบัติ การ	ครูนำเสนอภาระงาน (Question and answer type)	ครูเสนอหัวข้อ บอกศัพท์ และวลีที่เป็นประโยชน์ ผู้เรียนเตรียมตัว	ครูชี้แจงภาระงานให้ผู้เรียนเตรียมความพร้อมโดยอาจยกตัวอย่างหรือให้กลวิธีในการปฏิบัติงาน	ครูกระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียน ครูควบคุมให้ผู้เรียนฝึกหัดสิ่งที่อยู่ในเนื้อหา	1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน ครูชี้แจงภาระงานและกระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียน ครูคอยชี้แนะและควบคุมให้ผู้เรียนฝึกหัดสิ่งที่อยู่ในเนื้อหาโดยครูคอยชี้แนะ
ปฏิบัติ การ	ผู้เรียนปฏิบัติงานโดยทั่วไปมักเป็นงานเดี่ยวและตามด้วยประเมินความสำเร็จของภาระงานโดยผู้สอน	ผู้เรียนปฏิบัติภาระงานเตรียมรายงานแล้วนำเสนอ ครูให้ข้อมูลป้อนกลับ	ผู้เรียนปฏิบัติภาระงานโดยผู้สอนอาจใช้เงื่อนไขของเวลา กำหนดเป้าหมายภาษาที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุ (Complexity, Accuracy, Fluency)	ครูให้ทักษะของงานที่อยู่ในโลกของความจริงหรือเป็นจริง ครูสอนมุ่งเน้นที่รูปแบบ ผู้เรียนมีอิสระในการฝึกฝนเป็นกิจกรรมการสื่อสาร	2. ขั้นปฏิบัติงาน ครูให้ทักษะของงานที่อยู่ในโลกของความจริงหรือใกล้เคียงกับโลกของความเป็นจริง ผู้เรียนเมื่อทำกิจกรรมเสร็จแล้วเตรียมรายงานแล้วนำเสนอ โดยครูให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อผู้เรียนได้ทราบข้อมูลที่ถูกต้อง
หลังปฏิบัติ การ		ผู้เรียนอภิปรายและฝึกฝน ครูทบทวนรูปแบบภาษาเพื่อสร้างความมั่นใจ และครูติดตามผล	อาจให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผล	ผู้เรียนทำการสื่อสารด้วยกิจกรรมเน้นภาระงาน	3. ขั้นหลังปฏิบัติการ ผู้เรียนฝึกฝน ครูทบทวนรูปแบบภาษาเพื่อสร้างความมั่นใจ

Oxford (2006) ให้ข้อสังเกตว่า Nunan นั้นต่างจาก Ellis และ Long ในชั้นที่ต้องรอจนกระทั่งขั้นสุดท้ายจึงให้ภาระงานการสื่อสาร ซึ่งรูปแบบของนูแนนนี้ไม่ต่างจากการสอนแบบเดิม (PPP) ยกเว้นในขั้นที่สองที่นูแนนควบคุมการฝึกหัดที่มีบริบทของการสื่อสารด้วย รวมทั้ง นูแนนมีการมุ่งไปที่รูปแบบ *ก่อน* ทั้งการฝึกอย่างอิสระและทำภาระงาน ขณะที่วลีสมุ่งไปที่รูปแบบ *หลัง* จากภาระงาน

3. ทฤษฎีการสอนอ่านเน้นภาระงาน

Willis (2010) กล่าวถึงขั้นตอนการสอนอ่านเน้นภาระงาน ที่มีการประยุกต์มาจากกระบวนการเรียนการสอนเน้นภาระงาน 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นเตรียมภาระงาน (Pre-task) ขั้นปฏิบัติภาระงาน (Task) และขั้นหลังภาระงาน (Post-task) ดังนี้

1. ขั้นก่อนปฏิบัติงาน (Priming—Pre-task) เป็นขั้นตอนเตรียมตัวผู้เรียนก่อนปฏิบัติงาน มีการกระตุ้นความรู้เดิมที่สามารถจะนำมาใช้กับภาระงาน ผู้เรียนสามารถจดโน้ตย่อและใช้เวลาเพื่อเตรียมตัวการทำกิจกรรมภาระงาน กิจกรรมในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะเตรียมรูปภาพ เทปเสียง วิดีโอ คำศัพท์ ส่วนที่จะใช้ในการปฏิบัติงานให้ผู้เรียนรับรู้ ในขั้นนี้มีแนวโน้มทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการอ่าน และเปิดโอกาสให้แบ่งปันความรู้ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะอ่านต่อไป

2. ขั้นการอ่าน (Reading—Task) เป็นขั้นตอนการปฏิบัติงาน แบ่งเป็น 3 ตอนคือ

2.1 การปฏิบัติงาน (Task) ผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติงานอ่านเดี่ยว คู่ กลุ่ม หรือร่วมกัน ทั้งชั้นเรียน สลับกันไปตามความเหมาะสมในแต่ละบทเรียน โดยผู้สอนอยู่ในบทบาทการเป็นผู้ติดตาม และให้กำลังใจการอ่านเพื่อหาความหมายทั่วไปหรือเฉพาะเจาะจง เริ่มจากการสอนให้ผู้เรียนเข้าใจการอ่าน skimming และ scanning

2.2 การวางแผน (Planning) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนวางแผนรายงาน และเตรียมตัวฝึกฝนการรายงานอยู่ภายในกลุ่มของตน ขณะเดียวกันจะเป็นช่วงเวลาที่ผู้เรียนสามารถขอคำปรึกษา และถามคำถาม กิจกรรมช่วงนี้เป็นการฝึกฝนทักษะการอ่าน

2.3 การรายงาน (Report) ให้ผู้เรียนรายงานปากเปล่าหรืออ่านจากข้อความที่เขียนเตรียมไว้ บทบาทของผู้สอนช่วงนี้เป็นการตอบสนองเนื้อหาบางประการที่ผู้เรียนรายงาน สนับสนุนให้มีการใช้คำศัพท์ใหม่จากบทเรียน หากทำได้ให้เก็บงานมาตรวจและส่งคืนพร้อมให้คำแนะนำ

3. ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task) ในขั้นตอนนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาในด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความถูกต้องตามรูปแบบและโครงสร้างทางไวยากรณ์แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

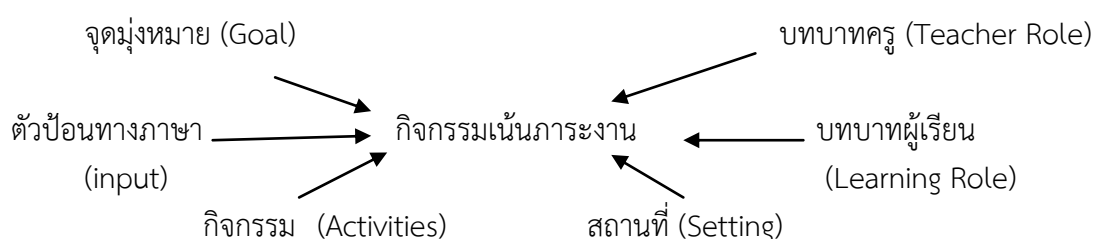
3.1 ขั้นวิเคราะห์ภาษา (Analysis) ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะร่วมกันคิดวิเคราะห์และเรียนรู้รูปแบบ โครงสร้าง ภาษาที่ถูกต้องเพื่อใช้ในการชีวิตจริง ผู้สอนจะเป็นผู้ให้คำแนะนำเพิ่มเติมส่วนที่บกพร่องให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3.2 ขั้นฝึกหัดใช้ภาษา (Practice) หลังจากผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบโครงสร้างที่ถูกต้องของภาษาแล้ว ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่ถูกต้องให้เกิดความคล่องแคล่วมากขึ้นในขั้นตอนนี้โดยอาจจะมีสถานการณ์หรือเงื่อนไขที่แตกต่างจากภาระงานแรก

การสอนอ่านเน้นภาระงานมีลักษณะแตกต่างจากการสอนอ่านทั่วไป ในการอ่านโดยทั่วไปของนักศึกษาพบว่า บ่อยครั้งที่ผู้เรียนภาษาที่ 2 บ่นว่าไม่สามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายให้ต่างๆ ที่สามารถเข้าใจความหมายของทุกคำได้ ทำให้ต้องอ่านเนื้อหา 2-3 ครั้ง เพื่อหาความหมายที่อาจเป็นไปได้ ซึ่งหลายครั้งทำให้ผู้อ่านรู้สึกท้อถอยและยกเลิกการอ่าน ทั้งนี้ การอ่านแตกต่างจากการฟังที่มีการเน้นคำพูดหรือกลุ่มวลีอยู่แล้ว ในทำนองเดียวกัน ผู้อ่านจะต้องหา กลุ่มคำที่เป็นวลีและคำสำคัญที่เป็นกระบวนการ “Phrasing” หรือ “Chunking” ดังนั้น ในการอ่านแต่ละครั้งจึงควรมุ่งเน้นเพื่อความเข้าใจ โดยให้อ่านเพื่อหาความหมายที่มีความสำคัญ ก่อนการอ่านที่มุ่งเน้นความเข้าใจที่สมบูรณ์ทั้งหมด (Willis, 2000: 72-73)

4. องค์ประกอบของภาระงาน

Nunan (1989: 10-11) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของกิจกรรมแบบเน้นภาระงานโดยแสดงไว้ในแผนภูมิดังต่อไปนี้

แผนภาพที่ 9 องค์ประกอบกิจกรรมเน้นภาระงานของนูแนน

ที่มา: David Nunan, **Designing tasks for the communicative classroom** (Glassgow: Bell and Bain Ltd., 1989), 10-11.

จากแผนภูมิดังกล่าวจะเห็นว่า องค์ประกอบเหล่านี้จะช่วยให้ผู้สอนใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการเลือก ปรับปรุง แก้ไข เปลี่ยนแปลง และสร้างกิจกรรมเน้นภาระงาน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในสภาพการณ์ที่สมจริง ซึ่งองค์ประกอบของกิจกรรมเน้นภาระงาน ประกอบด้วย

1. จุดมุ่งหมาย (Goal) หมายถึง สิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนหลังจากการปฏิบัติงาน
2. ตัวป้อนทางภาษา (Input) หมายถึง ส่วนที่เป็นเนื้อหาทางภาษา ได้แก่ หน้าที่ของภาษาเพื่อการสื่อสารในเรื่องต่างๆ คำศัพท์ โครงสร้าง เป็นรายละเอียดที่นำมาใช้ในการปฏิบัติงาน
3. กิจกรรม หมายถึง สิ่งที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติเพื่อให้งานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จด้วยดี กิจกรรมที่นำมาใช้ต้องมีลักษณะหลากหลาย ใกล้เคียงกับสถานการณ์การใช้ภาษาในชีวิตจริง ส่งเสริมให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน และคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียน
4. บทบาทผู้เรียน ผู้เรียนมีหน้าที่รับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง โดยการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ ให้ความร่วมมือกับผู้อื่นในการปฏิบัติงาน เรียนรู้การใช้ภาษาจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

5. บทบาทครู ครูทำหน้าที่เป็นผู้จัดเตรียมภาระงาน เป็นที่ปรึกษา และให้คำแนะนำ ขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติงาน สร้างบรรยากาศที่ดีในห้องเรียน และมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียน

6. สถานที่ หมายถึง การจัดห้องเรียนให้เหมาะสมกับการปฏิบัติงาน ส่งเสริมการปฏิบัติงานร่วมกัน ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนด้วยกัน ดำเนินไปอย่างเป็นมิตร

Candlin (1987: 10-12) ได้จำแนกองค์ประกอบของภาระงานไว้ดังต่อไปนี้

1. ตัวป้อน (Input) คือข้อมูลที่ใช้ในการทำกิจกรรมซึ่งอาจเป็นข้อมูลทั่วไปจากสื่อต่างๆ เช่น สิ่งพิมพ์ หรืออาจเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของผู้เรียน

2. บทบาท (Roles) คือ การกำหนดบทบาทของผู้เรียนแต่ละคนว่าจะต้องปฏิบัติต่อกันอย่างไรขณะทำกิจกรรม

3. สถานที่ (Settings) คือ การกำหนดห้องเรียนให้เป็นสถานที่ต่างๆ ตามหน้าที่ทางภาษาที่ระบุไว้ขณะทำกิจกรรม ซึ่งการระบุดังกล่าวนี้จะเป็นการเชื่อมโยงกิจกรรมในชั้นเรียนเข้ากับสถานการณ์จริงนอกชั้นเรียน

4. การดำเนินกิจกรรม (Actions) คือการระบุขั้นตอนว่าผู้เรียนจะดำเนินกิจกรรมอย่างไรจึงจะบรรลุผลสำเร็จ

5. ผลลัพธ์ (Outcomes) คือ การระบุว่าหลังจากภาระงานนั้นลุล่วงไปแล้ว มีผลลัพธ์ได้ทางเดียวหรืออาจมีหลายทางก็ได้ ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจหรือการแก้ปัญหาของผู้เรียนขณะทำกิจกรรม

6. ผลสะท้อนกลับ (Feedback) คือ การประเมินค่าของภาระงานว่าผู้เรียนสามารถดำเนินกิจกรรมได้บรรลุผลสำเร็จหรือไม่ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือไม่อย่างไร ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่ได้เรียนกับสถานการณ์จริงได้ดีหรือไม่

Pica et al. (1993: 11-17) กล่าวถึงองค์ประกอบของกิจกรรมเน้นภาระงานว่ามี 2 ส่วน คือ จุดมุ่งหมาย (Goal) และงานหรือกิจกรรม (Work or Activities) ไว้คือ

1. จุดมุ่งหมาย (Goal) ของภาระงาน คือ การระบุว่า ผู้เรียนร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มหรือทำงานเดี่ยวเพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายของภาระงานนั้น

2. งานหรือกิจกรรม (Work or Activities) แบ่งเป็นสองชนิดคือ

2.1 งานที่ระบุความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน ว่าผู้เรียนจะเป็นผู้ให้ข้อมูล (Suppliers) หรือเป็นผู้ร้องขอข้อมูล (Requesters) ขณะร่วมทำงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของงานนั้น

2.2 งานที่ระบุว่าผู้เรียนจำเป็นต้องมี หรือไม่มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน (Interaction Requirement) งานบางชนิดผู้เรียนจำเป็นต้องเป็นทั้งผู้ร้องขอและผู้ให้ข้อมูล งานประเภทนี้ทำให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและต่อภาษาค่อนข้างมาก เพราะเกิดการสื่อสารสองทาง (Two-way Communication) งานบางชนิดผู้เรียนคนหนึ่งเป็นผู้ร้องขอข้อมูล และอีกคนหนึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูล งานชนิดนี้ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและต่อภาษาค่อนข้างน้อย เพราะเกิดการสื่อสารเพียงทางเดียว (One-way Communication)

ตารางที่ 14 การสังเคราะห์องค์ประกอบกิจกรรมเน้นภาระงาน

นัก วิชาการ	องค์ประกอบ								สรุป การสังเคราะห์
	1	2	3	4	5	6	7	8	
Candlin (1987)		ตัว ป้อน Input	ดำเนิน กิจกรรม Actions	บทบาท ผู้เรียน Roles		สถาน ที่ Sett- ings	ผล ลัพธ์ Out Comes	ผล สะท้อน กลับ Feed- back	ประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย ตัวป้อน ที่สมจริง ภาระงานนั้น จะมีการระบุ ขั้นตอนการ ดำเนินงาน อย่างชัดเจน มีการกำหนด บทบาทของครู และผู้เรียนว่า จะมี ปฏิสัมพันธ์ ต่อกันใน ลักษณะใด
Nunan (1989)	จุด มุ่ง หมาย Goal	ตัว ป้อน ทาง ภาษา Input	กิจกรรม	บทบาท ผู้เรียน	บท บาท ครู	สถาน ที่			
Pica et al. (1993)	จุด มุ่ง หมาย Goal		งาน หรือ กิจกรรม Work or activities						

5. ประเภทของกิจกรรมเน้นภาระงาน

Paulston (1979: 6-21) แบ่งกิจกรรมแบบเน้นภาระงานออกเป็น 4 ประเภทดังนี้

1. กิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้บทสนทนาเพื่อสร้างและคงความสัมพันธ์ในสังคม (Social Formulas and Dialogues) ซึ่งครอบคลุมการฝึกพูดในลักษณะต่างๆ เช่น การพูดทักทาย (Greeting) การลาจาก (Leave-taking) การแนะนำตัว (Introducing) การขอโทษ (Apologizing) การบ่น (Complaining) เป็นต้น

2. กิจกรรมที่เป็นการสร้างปัญหาแล้วให้ผู้เรียนหาคำตอบ (Problem-solving Activities) โดยมีตัวเลือกในการแก้ปัญหา กิจกรรมนี้มักให้ผู้เรียนร่วมทำงานเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มไม่ควรเกิน 7-8 คน การทำงานเป็นกลุ่มใช้ได้ดีสำหรับห้องเรียนขนาดใหญ่ การจัดกลุ่มควรจัดให้มีเด็กเก่งและเด็กอ่อนอยู่คู่กัน โดยให้แต่ละกลุ่มร่วมกันแก้ไขปัญหาโดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ

3. กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role-playing) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้รับบทบาทต่างๆ โดยผู้สอนเป็นผู้กำหนดให้ กิจกรรมนี้สามารถใช้กับผู้เริ่มเรียนภาษาไปจนถึงผู้เรียนภาษาในระดับสูง ซึ่งผู้เรียนภาษาในระดับนี้ ควรมีพื้นฐานความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมอยู่ด้วย เพราะจะช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้เร็วขึ้น

4. กิจกรรมที่ฝึกให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษาในสถานการณ์จริง (Community-oriented Task) กิจกรรมนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาที่สมจริงในสถานการณ์จริง

Littlewood (1983: 20-21) ได้เสนอกิจกรรมใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้หลายแบบ โดยแบ่งกิจกรรมออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ กิจกรรมใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้หลายแบบ โดยแบ่งกิจกรรมออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Functional Communication Activities) และกิจกรรมการใช้ภาษาตามเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Function Communication Activities) เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยผู้เรียนจะต้องพยายามใช้ภาษาเท่าที่ตนสามารถใช้ได้เพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจกันได้มากที่สุด ในการทำกิจกรรมประเภทนี้ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือเหมาะสมกับสถานการณ์เสมอไป ความสำเร็จในการทำกิจกรรมจะวัดจากที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารให้บรรลุได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งอาจจัดได้หลายแบบ แต่มีหลักการร่วมกันคือ ครูต้องกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาเพื่อหาข้อมูลที่ตนเองยังขาดอยู่หรือเพื่อการแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่งดังนี้ คือ

2. กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด (Sharing Information with Restricted Cooperation) กิจกรรมนี้อาจเป็นงานคู่ (Pair work) หรืองานกลุ่ม (Group work) ก็ได้ ผู้เรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มจะได้รับข้อมูลเพียงส่วนหนึ่ง และจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลที่ตนมีกับเพื่อนหรือหาข้อมูลจากกันและกันด้วยการถาม-ตอบ จึงจะมีข้อมูลที่ครบถ้วน

3. กิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงกว้าง (Sharing Information with Unrestricted Cooperation) กิจกรรมแบบนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูลในวงจำกัด คืออาจเป็นงานคู่หรืองานกลุ่มและผู้เรียนจะต้องแลกเปลี่ยนหรือหาข้อมูลเพิ่มเติมจากเพื่อนเช่นเดียวกัน แต่ในการทำกิจกรรมแบบนี้ ผู้เรียนจะมีอิสระในการใช้ภาษามากกว่า คือแทนที่จะใช้วิธีการถาม-ตอบตามที่กำหนดไว้ ผู้เรียนสามารถใช้วิธีการพูดอย่างอื่นได้ตามที่คิดว่าเหมาะสม เช่น พูดบรรยาย ให้ข้อเสนอแนะ ขอให้อธิบายเพิ่มเติม ฯลฯ

4. กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลและหาข้อสรุปจากข้อมูล (Sharing and Processing Information) กิจกรรมแบบนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับการเล่นต่อภาพ (Jigsaw) คือผู้เรียนแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มจะได้รับข้อมูลคนละส่วนซึ่งแตกต่างกันไป ในขั้นแรกผู้เรียนจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกันก่อนจนกระทั่งได้ภาพรวมของข้อมูลทั้งหมด จากนั้นจึงนำข้อมูลดังกล่าวไปใช้ในการแก้ปัญหาหรือหาข้อสรุปอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่กำหนดไว้ หลังจากนั้นทุกคนจึงร่วมอภิปรายแสดงความคิดเห็น

5. กิจกรรมการหาข้อสรุปจากข้อมูล (Processing Information) กิจกรรมแบบนี้อาจเป็นงานคู่หรืองานกลุ่มก็ได้ ผู้เรียนทุกคนจะได้รับข้อมูลครบถ้วนเหมือนกันหมด จึงไม่จำเป็นต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน ดังเช่นกิจกรรมอื่นๆ ที่ผ่านมา แต่ผู้เรียนจะต้องร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับ หรือประเมินข้อมูลนั้นเพื่อนำผลไปใช้ในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง กิจกรรมแบบนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับการแก้ปัญหาต่างๆ ไปในชีวิตจริง

6. กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) เป็นกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายคล้ายคลึงกับกิจกรรมประเภทแรก ในแง่ที่มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ แต่กิจกรรมประเภทนี้จะกำหนดสถานการณ์และ

บทบาทของผู้เรียนได้ด้วย ดังนั้น ในการทำกิจกรรม นอกจากผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้เป็นที่เข้าใจกันแล้ว ผู้เรียนยังต้องเลือกใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และบทบาทของตัวเองด้วย ความสำเร็จในการทำกิจกรรมประเภทนี้จึงวัดจากความสามารถ 2 ประการ คือ ความสามารถในการสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์ และความสามารถในการเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์และบทบาทที่ได้รับ

ในการจัดกิจกรรมประเภทนี้ ครูอาจนำกิจกรรมการใช้ภาษาในประเภทแรกมาใช้ได้ โดยกำหนดสถานการณ์และบทบาททางสังคมของผู้เรียนให้ชัดเจน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากผู้เรียนส่วนมากไม่สามารถจัดกิจกรรมที่ใช้บริบททางสังคมในชั้นเรียนได้ทุกกิจกรรม เนื่องจากปัจจัยหลายประการ เช่น ข้อจำกัดของเวลา งบประมาณและการขออนุญาตจากฝ่ายผู้บริหารและผู้ปกครองของผู้เรียน ดังนั้น การทำกิจกรรมแบบนี้ในชั้นแรก ครูอาจใช้ห้องเรียนเป็นบริบททางสังคมก่อน เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในเรื่องที่ใกล้ตัว และในสถานการณ์ที่ผู้เรียนคุ้นเคย หลังจากนั้นจึงจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในบริบทอื่นที่เป็นสถานการณ์นอกชั้นเรียนต่อไป

Littlewood (1983: 45-49) เสนอแนวทางที่ทำได้ในการใช้ห้องเรียนเป็นบริบททางสังคมสำหรับผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร 4 วิธี ได้แก่

1. ครูใช้ภาษาต่างประเทศในการเรียนการสอนและการจัดระเบียบวินัยในชั้นเรียน การที่ครูใช้ภาษาต่างประเทศจะช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนได้มาก ไม่ว่าจะเป็นการฟังหรือการพูด ซึ่งครูอาจเลือกใช้สำนวนง่ายๆ ที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้
2. ครูใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อกลางในการสอนวิชาต่างๆ เมื่อคำนึงถึงการฝึกใช้ภาษาโดยใช้ห้องเรียนเป็นบริบททางสังคมแล้ว การที่ครูใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อกลางในการสอนก็เป็นแนวทางหนึ่งที่ผู้เรียนจะมีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาได้มาก
3. การให้ผู้เรียนสนทนากับครูหรือสนทนากันเองเป็นภาษาต่างประเทศ โดยทั่วไปเมื่อผู้เรียนสนทนากับครู ครูมักเป็นฝ่ายเริ่มพูด และผู้เรียนเป็นฝ่ายตอบในการสนทนากันเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ครูต้องระมัดระวัง ครูต้องเป็นผู้แนะแนวทางและกระตุ้นการสนทนาเท่านั้น ไม่ใช่เป็นผู้สนทนาเองเสียเป็นส่วนใหญ่ ถ้าให้ผู้เรียนสนทนากันเอง ครูอาจต้องจัดหาสื่อมาให้ผู้เรียนใช้เป็นจุดเริ่มต้นของการสนทนาหรืออาจจัดในรูปกิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem Solving Activities) การให้ผู้เรียนสนทนากับครูหรือสนทนากันเองเป็นภาษาต่างประเทศ จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาสำหรับการปฏิสัมพันธ์ในสังคม แม้จะเป็นเพียงสังคมในชั้นเรียนก็ตาม ทั้งนี้ เพราะผู้เรียนต้องรู้จักพูดริเริ่มการสนทนาและรู้จักให้อีกฝ่ายพูด เช่นเดียวกับการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคมภายนอก

4. การให้ผู้เรียนสร้างบทสนทนาและแสดงบทบาทสมมติในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนทุกคนมักมีประสบการณ์หรือปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศที่จะนำมาพูดถึงได้ เช่น เรื่องการบ้าน เรื่องความกังวลเกี่ยวกับคะแนนสอบ การให้ผู้เรียนสนทนากันถึงเรื่องเหล่านี้เป็นภาษาต่างประเทศโดยกำหนดหัวข้อเรื่องให้ชัดเจนแล้วให้ผู้เรียนสร้างบทสนทนาในหัวข้อนั้นขึ้นเพื่อนำไปในการแสดงบทบาทสมมติต่อไปนี้เป็นวิธีหนึ่งที่ใช้สภาพแวดล้อม ในชั้นเรียนเป็นบริบทสำหรับผู้เรียนฝึกใช้ภาษาต่างประเทศได้เป็นอย่างดี

Candlin (1987: 15-16) แบ่งกิจกรรมเน้นภาระงานออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. กิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติในเรื่องของภาษา (Focus on Language Training) โดยเน้นการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย วัตถุประสงค์การเรียนรู้ ตลอดจนข้อมูลที่น่าสนใจในการเรียน

2. กิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน (Focus on Information Sharing) ผลที่ได้จากการแลกเปลี่ยนข้อมูลขณะดำเนินกิจกรรมแบ่งเป็น

2.1 ข้อมูลหรือความคิดที่ได้จากผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มหลังทำกิจกรรม

2.2 ข้อมูลที่ได้จากการที่ผู้เรียนทุกคนในกลุ่มร่วมกันตัดสินใจ

2.3 ข้อมูลที่ได้จากการที่ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มนำข้อมูลของตนมารวมกัน ซึ่งก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ได้มารวมกัน อันก่อให้เกิดผลลัพธ์ในอีกรูปแบบหนึ่งที่แตกต่างออกไป

2.4 กิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนทำการวิจัยและทดลอง (Focus on Research and Experimentation) กิจกรรมประเภทนี้เป็นกิจกรรมที่มีความซับซ้อน เน้นฝึกให้ผู้เรียนตั้งปัญหา ตั้งสมมติฐาน ตัดสินใจเลือกวิธีการแก้ปัญหา วางแผนการแก้ปัญหา วิเคราะห์และประเมินผล ตลอดจนการนำเสนอผลงาน

2.5 กิจกรรมที่เน้นกลวิธีในการเรียนภาษาของผู้เรียน (Focus on Learning Strategy) โดยเน้นการที่ผู้เรียนรับรู้ปัญหา การเลือกรูปแบบในการแก้ปัญหา การสรุปอ้างอิง การตัดสินใจ ตัดสินปัญหา ตลอดจนวิธีการที่ผู้เรียนนำผลลัพธ์ที่ได้ไปประยุกต์ใช้

Pica et al. (1993: 19-20) กล่าวถึงกิจกรรมเน้นภาระงานว่ามี 5 ประเภทคือ

1. กิจกรรมสัมพันธ์เนื้อหา (Jigsaw Task) คือกิจกรรมที่ผู้เรียนคนที่ 1 และผู้เรียนคนที่ 2 ต่างมีส่วนของข้อมูลที่สมบูรณ์อยู่ทั้ง 2 คน และผู้เรียนทั้ง 2 คนนี้จะต้องทำงานร่วมกัน แลกเปลี่ยนข้อมูลกัน เพื่อนำข้อมูลทั้งสองนั้นมารวมกันให้เกิดเป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์เพียง 1 เรื่อง ขณะทำกิจกรรมนั้น ผู้เรียนทั้ง 2 คนจะเป็นทั้งผู้ร้องขอข้อมูล (Requester) และผู้ให้ข้อมูล (Supplier) ในขณะเดียวกัน ดังนั้น จึงเรียกการสื่อสารในกิจกรรมนี้ว่า การสื่อสาร 2 ทาง (Two-way Communication) เช่น ให้ผู้เรียนค้นหาข้อมูลจากกัน และเพื่อแก้ปัญหาหรือจัดเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวต่าง ๆ

2. กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap Task) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนคนที่ 1 และคนที่ 2 ต่างมีส่วนของข้อมูลที่เหมือนกัน แต่มีบางส่วนของข้อมูลขาดหายไป ดังนั้น ผู้เรียนต่างต้องทำงานร่วมกัน ซึ่งขณะทำงานร่วมกันนั้นผู้เรียนคนที่หนึ่งจะเป็นผู้ร้องขอข้อมูล (Requester) ในขณะที่ผู้เรียนอีกคนหนึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูล (Supplier) และจะสลับบทบาทกันอีกครั้งเพื่อแต่ละคนจะได้มีข้อมูลที่สมบูรณ์เพียง 1 อย่าง การสื่อสารชนิดนี้เรียกว่า การสื่อสารทางเดียว (One-way Communication) เช่น การให้ผู้เรียนทำตามคำบอก หรืออาจให้ฟังข้อความแล้ววาดรูป

3. กิจกรรมการแก้ปัญหา (Problem-Solving Task) คือกิจกรรมที่ผู้เรียนร่วมกันทำงานเพื่อแก้ปัญหาที่ได้รับมอบหมาย ผลลัพธ์จากการแก้ปัญหามีได้เพียงอย่างเดียว เช่น ให้ผู้เรียนหาความแตกต่างจากรูปภาพ (Spot the Differences) โดยผู้เรียนต้องทำงานร่วมกันเพื่อหาข้อสรุปว่า ข้อแตกต่างเหล่านั้นมีอะไรบ้าง

4. กิจกรรมการตัดสินใจ (Decision-Making Task) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนร่วมกันตัดสินใจเพื่อหาข้อสรุปอย่างใดอย่างหนึ่งจากหลายๆ ทางเลือกที่มีผู้กำหนดไว้ให้ เช่น การตัดสินใจ

คัดเลือกคนเข้าทำงาน หรือตัดสินใจเลือกคนใช้โรคหัวใจว่าคนใดสมควรได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจ ผู้เรียนต้องพิจารณาเลือกคนใช้เพียงคนเดียวเท่านั้น

5. กิจกรรมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Opinion Exchange Task) คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มักเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนร่วมกันอภิปรายในหัวข้อที่มักก่อให้เกิดการโต้เถียงกันอย่างมาก (Controversial Topics) เช่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหายาเสพติด เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมเน้นภาระงาน มักเป็นกิจกรรมที่ระบุให้ผู้เรียนร่วมกันทำงานเพื่อหาข้อยุติในสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งผลที่เกิดขึ้นนั้น อาจเป็นผลลัพธ์เพียงอย่างเดียวหรืออาจเป็นผลลัพธ์ที่มีความแตกต่างกันออกไปหลายอย่าง ขึ้นอยู่กับวิธีการที่ผู้เรียนเลือกมาใช้ตัดสินใจหรือแก้ปัญหา นอกจากนี้ การสื่อสารระหว่างผู้เรียนอาจมีลักษณะเป็นการสื่อสารทางเดียวหรือสองทางก็ได้

Willis (2000: 149-154) ได้เสนอประเภทของภาระงานซึ่งแสดงผลของงานที่แตกต่างกันเรื่องของการใช้ภาษาแบ่งเป็น 6 ประเภท ซึ่งภาระงานทั้ง 6 ประเภทนี้ มีกิจกรรมภาระงานที่แตกต่างกันได้ และยังคงเป็นที่ยอมรับ แต่ทว่าภาระงาน 3 ประเภทแรกมีแนวทางเข้าสู่ภาระงานแบบปิด ส่วน 2 ประเภทต่อมา เปิดโอกาสให้มีการอภิปรายและเขียนประสบการณ์ ความเชื่อ และความเข้าใจของแต่ละบุคคลอย่างเป็นอิสระมากกว่าดังนี้

1. การเขียนรายการ (Listing) ได้แก่ภาระงานที่ให้ความสำคัญต่อการค้นพบข้อเท็จจริง โดยที่ผู้เรียนต้องสอบถามข้อมูลซึ่งกันและกัน หรืออาจสอบถามจากผู้อื่น ผลของภาระงานจะอยู่ในรูปแบบบัญชีรายการที่มีการเติมข้อความให้เสร็จสมบูรณ์ หรืออาจเป็นแผนผังความคิดก็ได้ (Draft mind map)

2. การเรียงลำดับและจัดแบ่งประเภท (Ordering and Sorting) ได้แก่ ภาระงานที่จัดให้มีการเรียงลำดับและจัดแบ่งประเภท ภาระงานประเภทนี้ประกอบไปด้วยกระบวนการสำคัญ 4 กระบวนการ คือ

2.1 การจัดลำดับเรื่อง การกระทำ หรือเหตุการณ์ให้อยู่ในลำดับที่สมเหตุสมผล หรือเรียงตามลำดับเวลา

2.2 การเรียงเรื่องตามค่านิยมส่วนตัวหรือเกณฑ์ที่มีการชี้เฉพาะลงไป

2.3 การจัดแบ่งประเภทเรื่องต่างๆ ให้อยู่ในหมวดหมู่หรือหัวข้อที่กำหนดให้

2.4 การจัดประเภทตามหมวดหมู่ที่แตกต่างกันโดยไม่กำหนดหมวดหมู่ให้

3. การเปรียบเทียบ (Comparing) ภาระงานนี้เป็นการเปรียบเทียบข้อมูลที่มีลักษณะคล้ายกัน แต่มีความแตกต่างกันในด้านแหล่งที่มา ผู้เรียนจะต้องค้นหาความเหมือนและความแตกต่างของข้อมูลนั้น กระบวนการเช่นนี้รวมถึงการจับคู่เพื่อหาความเหมือนและความแตกต่างด้วย

4. การแก้ปัญหา (Problem solving) ได้แก่ภาระงานที่มุ่งแก้ปัญหา การแก้ปัญหาจะต้องใช้ความสามารถด้านเหตุผลและสติปัญญา ผู้เรียนจะมีความพอใจ กระบวนการและเวลาที่ใช้จะแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับชนิดและความซับซ้อนของปัญหา การแก้ปัญหานั้น อาจเป็นปัญหาเกี่ยวกับชีวิตประจำวัน การตั้งสมมุติฐาน การเล่าประสบการณ์ การเปรียบเทียบทางเลือก ตลอดจนการประเมิน และการตกลงร่วมกันในเรื่องการแก้ปัญหาภาระงานอยู่ในรูปแบบข้อความสั้นๆ ที่นำมาจากต้นฉบับ แล้วให้ผู้เรียนคาดเดาตอนจบของเรื่อง หรืออาจทำให้กิจกรรมซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

5. การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ส่วนบุคคล (Sharing personal experiences) ภาระงานประเภทนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนสนทนากันอย่างอิสระเกี่ยวกับตนเอง และมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของตนกับผู้อื่น การปฏิสัมพันธ์นี้ใกล้เคียงกับการสนทนาทางสังคมที่ไม่เป็นทางการ

6. โครงการสร้างสรรค์ (Creative tasks) เป็นภาระงานที่ผู้เรียนทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม ปฏิบัติภาระงานที่สร้างสรรค์อย่างอิสระ ซึ่งประกอบไปด้วยภาระงานหลายประเภท คือ บัญชีรายการ การเรียงลำดับและจัดประเภท การเปรียบเทียบ และการแก้ไขปัญหา

6. หลักการสอนเน้นภาระงาน

Willis (2000: 11) พูดถึงหลักการสอนเน้นภาระงานไว้ 4 ประการ คือ

1. ภาษาที่ใช้ควรเป็นภาษาใกล้เคียงหรือที่ใช้จริง (Authentic language)
2. การสอนควรเป็นการใช้ภาษา
3. ภาระงานควรจูงใจผู้เรียนให้ใช้ภาษา
4. การสอนควรมุ่งเน้นภาษาในบางจุดของภาระงานในชั้นปฏิบัติงาน การมุ่งเน้นไปที่

ภาษา (Focus on language) ควรเน้นมากน้อยตามเวลาที่แตกต่างกัน

Skehan (1996) สรุปหลักการสอนเน้นภาระงานไว้ 5 ประการ คล้ายคลึงกับ Willis คือ

1. เลือกช่วงของโครงสร้างเป้าหมาย เช่น พัฒนาภาษาเป็นระบบโดยไม่ยึดติดกับโครงสร้างของหลักสูตร
2. ใช้ภาระงานที่เข้ากับเกณฑ์การใช้ เช่น ทำให้ “เป็นประโยชน์” ต่อโครงสร้างของเป้าหมายที่นักเรียนทำภาระงาน
3. ลำดับการทำงานเพื่อพัฒนาความสำเร็จไปสู่เป้าหมายอย่างความสมดุล
4. หาโอกาสมากที่สุดเพื่อมุ่งไปที่รูปแบบผ่านการปฏิบัติ
5. ใช้วงจรของความสามารถในการอธิบายได้ เช่น ให้นักศึกษามีการเคลื่อนที่ หรือใช้แหล่งอภิปรายเพื่อรักษาการเรียนรู้ให้ดำเนินไปได้

Ellis (2004: 276) ให้หลักการสอนเน้นภาระงานเพื่อนำไปสู่การประยุกต์ใช้ ดังนี้

1. ให้แน่ใจว่าความยากของภาระงานอยู่ในระดับที่มีความเหมาะสม
2. เขียนวัตถุประสงค์ของภาระงานในแต่ละบทเรียนอย่างชัดเจน
3. ชี้แจงทำความเข้าใจการทำกิจกรรมภาระงานให้ผู้กับเรียน
4. ให้แน่ใจว่าผู้เรียนได้รับบทบาทสำคัญในบทเรียนภาระงาน
5. ช่วยเหลือสนับสนุนให้ผู้เรียนสร้างผลผลิตออกมา
6. ให้แน่ใจว่าผู้เรียนมุ่งเน้นไปที่ความหมายในการทำกิจกรรมภาระงาน
7. ให้โอกาสสำหรับการมุ่งเน้นไปที่รูปแบบ
8. ให้โอกาสผู้เรียนประเมินการดำเนินงานและความก้าวหน้าของตนเอง

ตารางที่ 15 การสังเคราะห์หลักการสอนเน้นภาระงาน

Skehan (1996)	Willis (2000)	Ellis (2004)	สรุปการสังเคราะห์
เลือกช่วงของโครงสร้างเป้าหมาย เช่น พัฒนาภาษาเป็นระบบโดยไม่ยึดติดกับโครงสร้างของหลักสูตร	ภาษาที่ใช้ควรเป็นภาษาใกล้เคียงหรือที่ใช้จริง (authentic language)	ให้แน่ใจว่าความยากของภาระงานอยู่ในระดับที่มีความเหมาะสม	ใช้ภาษาใกล้เคียงกับชีวิตจริงมากที่สุด
ใช้ภาระงานที่เข้ากับเกณฑ์การใช้ เช่น ทำให้ “เป็นประโยชน์” ต่อโครงสร้างของเป้าหมายที่นักเรียนทำภาระงาน	การสอนควรเป็นการใช้ภาษา	ชี้แจงทำความเข้าใจการทำกิจกรรมภาระงานให้ผู้กับเรียน	ใช้ภาษาต้องสัมพันธ์กับภาระงาน
ลำดับการทำงานเพื่อพัฒนาความสำเร็จไปสู่เป้าหมายอย่างความสมดุล	ภาระงานควรจูงใจผู้เรียนให้ใช้ภาษา	ช่วยเหลือสนับสนุนให้ผู้เรียนสร้างผลผลิตออกมา และให้แน่ใจว่าผู้เรียนได้รับบทบาทสำคัญในบทเรียน	ภาระงานจูงใจเพื่อนำไปสู่เป้าหมาย
หาโอกาสมากที่สุดเพื่อมุ่งไปที่รูปแบบผ่านการปฏิบัติ	ควรมุ่งเน้นภาษาในบางจุดของภาระงานในชั้นปฏิบัติงาน	-ให้โอกาสสำหรับการมุ่งเน้นไปที่รูปแบบ -เขียนวัตถุประสงค์ของภาระงานในแต่ละบทเรียนอย่างชัดเจน	หาโอกาสการปฏิบัติเพื่อมุ่งเน้นไปที่รูปแบบภาษาตามวัตถุประสงค์ของภาระงาน
ใช้วงจรของความสามารถในการอธิบายได้ เช่น ให้นักศึกษามีการเคลื่อนที่ ใช้แหล่งอภิปรายเพื่อรักษาการเรียนรู้ให้ดำเนินไปได้	การมุ่งเน้นไปที่ภาษา (focus on language) ควรเน้นมากน้อยตามเวลาที่แตกต่างกัน	ให้แน่ใจว่าผู้เรียนมุ่งเน้นไปที่ความหมายในการทำกิจกรรมภาระงาน	เน้นการใช้ภาษาเพื่อให้การเรียนรู้ดำเนินต่อไปตามความหมายในการทำภาระงาน
	ติดตามประสิทธิภาพกิจกรรมในชั้นเรียน	ให้โอกาสผู้เรียนประเมินการดำเนินงานและความก้าวหน้าของตนเอง	ให้ครูประเมินและนักเรียนมีโอกาสประเมินตนเองด้วย

7. ประโยชน์ของกิจกรรมเน้นภาระงาน

Littlewood (1983) กล่าวว่าภาระงานเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการสื่อสาร และเรียนรู้ภาษา เนื่องจาก

1. ผู้เรียนได้รับโอกาสในการฝึกใช้ภาษาทุกทักษะ ซึ่งการจัดกิจกรรมแบบเน้นภาระงานเป็นกิจกรรมที่เอื้อต่อผู้เรียนในการลงมือทำกิจกรรมนั้นด้วยตัวเอง ดังนั้นผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย

2. เพิ่มแรงจูงใจแก่ผู้เรียนในการสื่อสารกับผู้อื่น ซึ่งเป็นเป้าหมายของผู้เรียน ดังนั้นการจัดสภาพห้องเรียน หรือลักษณะกิจกรรมจึงต้องสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน

3. การใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติ การดำเนินกิจกรรมแบบเน้นภาระงานเป็นกิจกรรมที่เน้นการสื่อสารความหมายมากกว่ารูปแบบ โครงสร้างภาษา ดังนั้นผู้เรียนจะไม่เกิดความกังวลในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามไวยากรณ์

4. ผู้เรียนเกิดปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนๆ และผู้สอน ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงความคิดเห็น กล้าแสดงบทบาท กล้าพูด ฯลฯ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้และใช้ภาษา

Taylor (1983: 179-191) ได้เสนอแนะให้ใช้กิจกรรมเน้นภาระงาน (Task-Based Activities) เนื่องจากจะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสนำปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับภาษาที่เรียนโดยตรง และทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่สมจริง ซึ่งการให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ในการใช้ภาษาที่สมจริงนั้น จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ไม่เฉพาะแต่ในเรื่องการใช้ภาษาที่เหมาะสมเท่านั้น แต่ยังสามารถใช้ภาษาได้ในกระบวนการสื่อสารที่แท้จริงด้วย

Brumfit (1984: 65) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดกิจกรรมเน้นภาระงานในลักษณะที่เป็นการสร้างปัญหาให้ผู้เรียนแก้ไขหรือหาข้อสรุปว่า การให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์ซึ่งบังคับให้ต้องใช้ภาษาอย่างมีจุดมุ่งหมายและอย่างต่อเนื่องนั้น จะทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์จริง

Richards et al (1986: 373) ให้ความเห็นว่าการใช้กิจกรรมเน้นภาระงานต่างกันหลายชนิดจะทำให้การเรียนการสอนภาษามีลักษณะเป็นการสื่อสารมากขึ้น เพราะภาระงานนั้นจะเป็นสิ่งที่กำหนดจุดมุ่งหมายของกิจกรรมสื่อสารในชั้นเรียนนั้นๆ นอกเหนือจากการฝึกปฏิบัติกิจกรรมเกี่ยวกับตัวภาษาด้านอื่นๆ

Pica et al. (1993: 19-20) ได้ชี้ว่า กิจกรรมเน้นภาระงานช่วยให้การสอนดำเนินไปได้ดีที่สุด โดยการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอนเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็นซึ่งกันและกัน สื่อความหมายให้เข้าใจตรงกัน (Negotiation) ร่วมมือกันทำกิจกรรมเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายเดียวกันหรือแข่งขันกันเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของแต่ละบุคคล ซึ่งการดำเนินกิจกรรมดังกล่าว จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้รูปแบบของภาษา เป้าหมาย และกลวิธีในการสื่อสาร

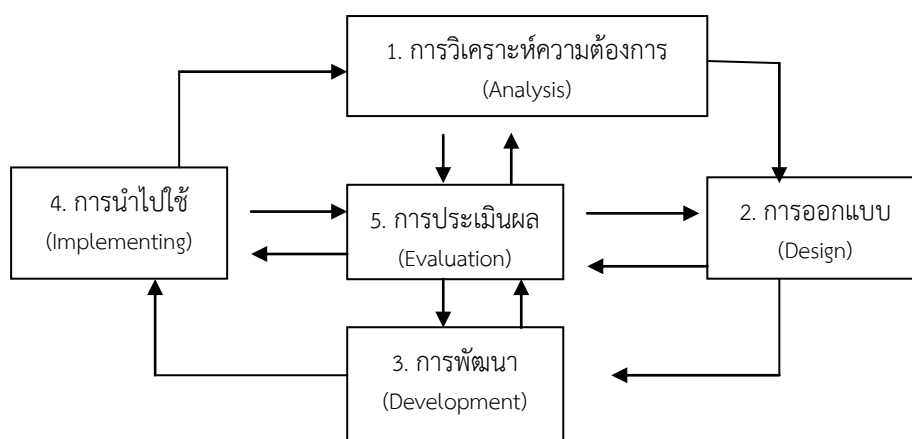
Ellis (2004: 32) มีแนวความคิดสอดคล้องกับพิคาและคณะ ซึ่งเชื่อว่ากิจกรรมเน้นภาระงานช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้กลวิธีในการสื่อสาร (Communicative Strategies) เป็นต้นว่า กลวิธีในการถอดความ (Paraphrasing) การพูดอ้อม (Circumlocuting) การเลียนแบบท่าทาง (Miming) และการขอความช่วยเหลือจากคู่สนทนา กลวิธีดังกล่าวนี้ ผู้เรียนจะใช้เมื่อไม่อาจเข้าใจภาษาเป้าหมาย

(Target Language) หรือเมื่อต้องมีส่วนร่วมในการใช้ภาษาที่เหนือกว่าความสามารถที่แท้จริงที่ตนมีอยู่ การที่ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับประสบการณ์ทางภาษาดังกล่าว จะช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ

กล่าวโดยสรุป กิจกรรมเน้นภาระงานมีประโยชน์ในกรอบทักษะการสอนภาษาโดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถภาระงานที่ร่วมกันทำ และมีปฏิสัมพันธ์กันโดยผ่านการสื่อสาร นับเป็นการสอนทักษะของภาษาร่วมกับรูปแบบของภาษาที่ให้ประสิทธิผลที่ดีต่อการสอนไวยากรณ์ที่ทำให้ผู้เรียนสามารถจดจำได้เป็นเวลายาวนาน ผู้เรียนได้รับการพัฒนาจากความรู้ภายใน (implicit knowledge) โดยการปฏิบัติงานให้มีชิ้นงานออกมา จึงเป็นการสอนทั้งการสื่อสารแบบเน้นความหมายและการสอนรูปแบบตามมาในภายหลัง ทำให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาความสามารถทั้งสองอย่างเหมาะสมในสถานการณ์จริงอย่างเป็นธรรมชาติ

8. ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรการสอนอ่านเน้นภาระงาน

การสร้างรูปแบบ ADDIE Model นำแนวคิดเชิงระบบ (System Approach) มาใช้ ซึ่งรูปแบบการออกแบบการเรียนรู้การสอนประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ตามแผนภาพ คือ

แผนภาพที่ 10 การออกแบบการเรียนรู้การสอนแบบ ADDIE Model

ที่มา: Gray R. Morrison et al., **Designing Effective Instruction**. 6th ed. (USA.: John W. lay and Son, 2010), 28.

ขั้นที่ 1 ขั้นการวิเคราะห์ความต้องการ (Analysis) หรือการประเมินความต้องการจำเป็น (Needs Assessment) เพื่อนำมาใช้เป็นพื้นฐานหาว่าอะไรคือสิ่งที่ต้องเรียน เป็นการมองไปอนาคตข้างหน้าว่าต้องการให้เกิดผลอย่างไร และปัจจุบันมีสภาพอยู่ ณ จุดใด (สุวิมล ว่องวานิช, 2550: 24)

ขั้นที่ 2 ขั้นการออกแบบ (Design) ซึ่งในที่นี้คือการพัฒนาเครื่องมือวิจัย เพื่อหาวิธีการเรียนเป็นอย่างไรบ้าง เพื่อนำไปสู่ขั้นการพัฒนา

ขั้นที่ 3 ขั้นการพัฒนา (Development) เป็นการพัฒนาเอกสารการสอน เพื่อกำหนดหรือระบุการเรียนรู้และสร้างสื่อการเรียนรู้ หลังจากนั้นเป็น

ขั้นที่ 4 ขั้นการนำไปใช้ (Implementing) เป็นการทดลองสอน เป็นการกำหนดโครงการในบริบทของโลกความเป็นจริง และขั้นสุดท้าย

ขั้นที่ 5 ขั้นการประเมิน (Evaluation) เป็นการสรุปและประเมินประสิทธิภาพรูปแบบเพื่อตกลงใจในความเพียงพอของรูปแบบการเรียนการสอน ทั้งนี้ ในขั้นตอนที่ 1-4 ยังมีปฏิสัมพันธ์ไปมาระหว่างขั้นตอนที่ 5 เพื่อให้มีการปรับปรุงการดำเนินการวิจัยในแต่ละขั้นตอนของขั้นที่ 1, 2, 3, และ 4 เป็นการวิจัยและพัฒนาเพื่อให้ผลการดำเนินการที่มีความแม่นยำ และน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

Richards (1984) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาโดยเน้นกิจกรรมภาระงาน 4 ประการ ดังนี้

1. สำรวจความต้องการของกลุ่มผู้เรียน
2. พัฒนาจุดประสงค์ที่สนองตอบความต้องการของกลุ่มผู้เรียน
3. เลือกกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่สนองตอบความต้องการผู้เรียน
4. ประเมินผล

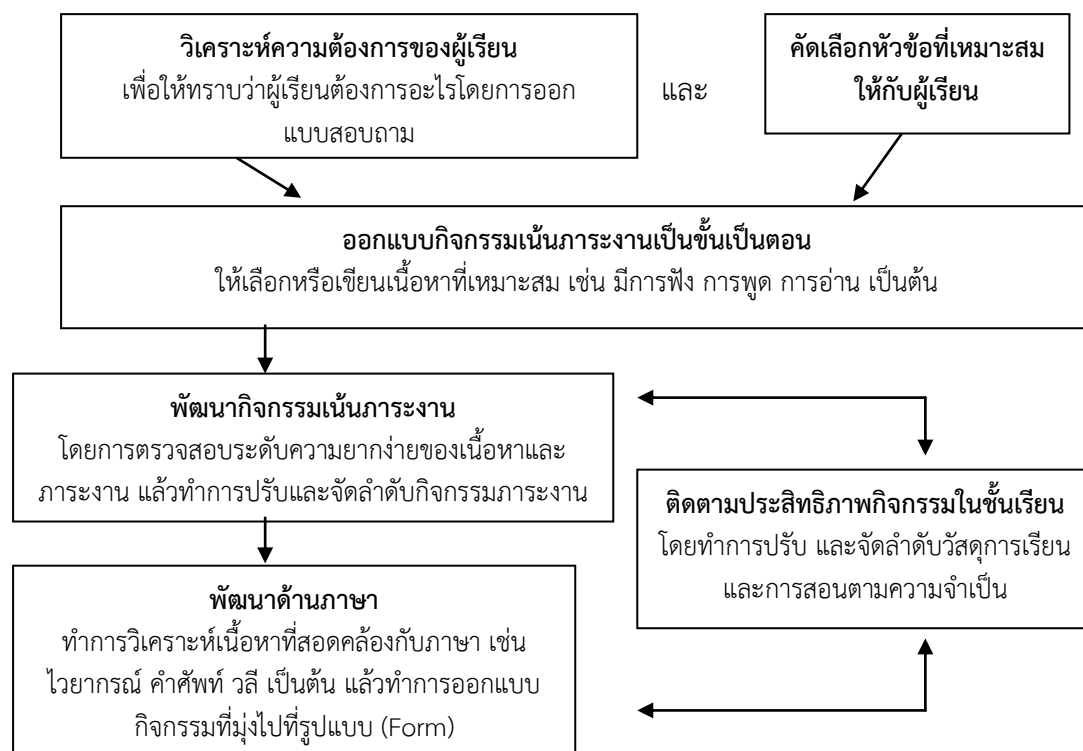
Long (1985: 9) เสนอกระบวนการพัฒนาหลักสูตรการสอนกิจกรรมเน้นภาระงานคือ

1. สำรวจความต้องการของผู้เรียนเพื่อหางานที่เป็นเป้าหมาย (Target Task)
2. แบ่งประเภทของงานเป้าหมายเป็นประเภทต่างๆ ของภาระงาน (Task Types)
3. สร้างภาระงานเพื่อการเรียนการสอนจากประเภทงานที่เลือกไว้แล้ว
4. เลือกลำดับภาระงานการเรียนการสอน เพื่อกำหนดเป็นหลักสูตรเน้นภาระงาน
5. การประยุกต์ใช้ให้เหมาะกับวิธีการและผู้ใช้เรียน
6. ประเมินขั้นตอนการดำเนินงาน
7. ประเมินผลในภาพรวม

จะเห็นได้ว่า การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนตามแนวคิดการสร้างรูปแบบการเรียนการสอนภาษาของ Richards และ Long มีเป้าหมายเพื่อให้ทราบถึงความคาดหวังในการเรียนและระดับความสามารถของผู้เรียน การกำหนดจุดมุ่งหมายต้องเป็นจุดมุ่งหมายที่เป็นไปได้ในสภาพการณ์ที่จะจัดการเรียนการสอน รวมทั้งต้องสอดคล้องกับแนวคิดของการพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษาที่ใช้กิจกรรมแบบเน้นภาระงาน

Willis and Willis (2007) ให้ขั้นตอนการออกแบบหลักสูตรเน้นภาระงานไว้ดังนี้

1. วิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนต้องการอะไร และทำการคัดเลือกหัวข้อที่เหมาะสมให้กับผู้เรียน
2. ออกแบบกิจกรรมเน้นภาระงานเป็นขั้นเป็นตอน ให้เลือกหรือเขียนเนื้อหาที่เหมาะสม เช่น มีการฟัง การพูด การอ่าน เป็นต้น
3. พัฒนากิจกรรมเน้นภาระงาน โดยการตรวจสอบระดับความยากง่ายของเนื้อหาและภาระงาน แล้วทำการปรับและจัดลำดับกิจกรรมภาระงาน
4. พัฒนาด้านภาษา ทำการวิเคราะห์เนื้อหาที่สอดคล้องกับภาษา เช่น ไวยากรณ์ คำศัพท์ วลี เป็นต้น แล้วทำการออกแบบกิจกรรมที่มุ่งไปที่รูปแบบ (Form)
5. ติดตามประสิทธิภาพกิจกรรมในชั้นเรียน โดยทำการปรับ และจัดลำดับวัสดุการเรียนและการสอนตามความจำเป็นในชั้นพัฒนากิจกรรมเน้นภาระงานและพัฒนาด้านภาษา

แผนภาพที่ 11 การดำเนินการออกแบบหลักสูตรเน้นภาระงาน

ที่มา: Dave Willis and Jane Willis, **Doing Task-based Teaching** (China: Oxford University Press China, 2007), 197.

Steiner (1988) และ Keeves (1988) กล่าวว่า การสร้างรูปแบบเป็นการกำหนดมโนทัศน์ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบ เพื่อชี้ให้เห็นชัดเจนว่ารูปแบบเสนออะไร เสนออย่างไร เพื่อให้ได้อะไร และสิ่งที่ได้นั้นอธิบายปรากฏการณ์อะไร และนำไปสู่ข้อค้นพบใหม่ๆ มีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นรวบรวมปัญหา (Problem formulation) เพื่อให้รู้ว่าอะไรคือปัญหาที่แท้จริง
2. ขั้นพัฒนารูปแบบ (Model construction) ดำเนินการภายหลังจากที่ได้รวบรวมปัญหาต่าง ๆ แล้ว ในการสร้างรูปแบบต้องพิจารณาวัตถุประสงค์เบื้องต้นของการสร้างและต้องรู้ถึงลักษณะเฉพาะที่ต้องการของผลผลิตและข้อมูลสารสนเทศที่จำเป็น
3. การทดสอบรูปแบบ (Test the model) โดยพิจารณาถึงความตรงตามสถานการณ์จริงและมีการนำไปทดลองใช้ ซึ่งทำได้ 2 ลักษณะ คือ ทดลองย้อนหลัง (Retrospective evaluation) โดยใช้กับข้อมูลในอดีต และทดลองใช้ปฏิบัติจริงในปัจจุบัน (Pretest)
4. การพัฒนาปรับปรุงรูปแบบให้ทันสมัย (Model updating) เมื่อมีการนำรูปแบบไปใช้และประสบความสำเร็จ แต่ควรมีการพัฒนาปรับปรุงประยุกต์ให้เหมาะกับวัตถุประสงค์ขององค์กรและสถานการณ์ที่มากระทบจากภายนอกและภายในองค์กรด้วย

ตารางที่ 16 การสังเคราะห์ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรการสอนเน้นภาระงาน

นักวิชาการ	แนวคิด							สรุปการสังเคราะห์
Richards (1984)	สำรวจความต้องการของกลุ่มผู้เรียน	พัฒนาจุดประสงค์ที่สนองตอบความต้องการของกลุ่มผู้เรียน	วิเคราะห์ จัดประเภท จัดลำดับ และพิจารณาความยากง่ายของภาระงาน	เลือกกิจกรรมและประสบการณ์ที่สนองตอบความต้องการของผู้เรียน		ประเมินผล		1.วิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน 2.ออกแบบกิจกรรมตามความต้องการของผู้เรียนโดยการ
Long (1985)	สำรวจความต้องการของผู้เรียน	แบ่งประเภทของงาน	สร้างภาระงาน	เลือกลำดับภาระงาน	ประยุกต์ใช้ให้เหมาะกับวิธีการและผู้เรียน	ประเมินขั้นตอนการดำเนินงาน	ประเมินภาพรวม	ตรวจสอบระดับความยากง่ายของเนื้อหาและภาระงาน
ADDIE Model (2004)	วิเคราะห์	ออกแบบ		พัฒนา	นำไปใช้	ประเมินผล		3.พัฒนาด้านภาษา
Steiner (1988), และ Keeves (1998)	รวบรวมปัญหาเพื่อให้รู้ว่าอะไรคือปัญหาที่แท้จริง	พัฒนารูปแบบต้องพิจารณาวัตถุประสงค์เบื้องต้นของการสร้างและรู้ถึงลักษณะเฉพาะที่ต้องการของผลผลิตและข้อมูลสารสนเทศที่จำเป็น			ทดลองรูปแบบทดลองย้อนหลัง (retrospective evaluation) โดยใช้กับข้อมูลในอดีต และทดลองใช้ปฏิบัติจริงในปัจจุบัน	พัฒนาปรับปรุงรูปแบบให้ทันสมัยเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ขององค์กรและสถานการณ์ที่มากระทบจากภายนอกและภายในองค์กร		ทำการวิเคราะห์เนื้อหาที่สอดคล้องกับภาษาแล้วปรับและจัดลำดับกิจกรรมประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับวิธีการและนักเรียน 4. นำไปทดลองใช้ 5.ประเมิน
Willis and Willis (2007)	วิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน	ออกแบบกิจกรรมเน้นภาระงานเป็นขั้นตอน	พัฒนากิจกรรมโดยตรวจสอบระดับความยากง่ายของเนื้อหาและภาระงานแล้วปรับและจัดลำดับ	พัฒนาด้านภาษาทำการวิเคราะห์เนื้อหาที่สอดคล้องกับภาษา	ติดตามประสิทธิภาพกิจกรรมในชั้นเรียน โดยทำการปรับ และจัดลำดับวัสดุการเรียนและการสอนตามความจำเป็น			ภาพรวมของกิจกรรมเพื่อนำไปปรับและจัดลำดับให้เหมาะสมต่อไป

9. การประเมินกิจกรรมเน้นภาระงาน

Ellis (2004: 296-229) กล่าวถึงการประเมินภาระงานว่ามี 3 วิธี คือ

1. ประเมินโดยตรงจากผลผลิตที่ได้ (Direct assessment of task outcomes) เช่น การทดสอบทักษะการอ่านในห้องสมุด โดยให้ภาระงานนักศึกษาทำจริงด้วยตนเองในห้องสมุดมหาวิทยาลัย ทำการสืบค้นบทความหัวข้อที่ผู้สอนกำหนดขึ้น หากนักศึกษามีปัญหาในการทำภาระงาน ให้นักศึกษาปรึกษากับครูผู้สอนแทนปรึกษากับบรรณารักษ์ห้องสมุด ทั้งนี้ มีเกณฑ์ความสำเร็จแบบผ่านและไม่ผ่าน ซึ่งประเมินได้โดยตรงและไม่ยาก

2. วิเคราะห์จากการสนทนา (Discourse analytic measures) ซึ่งเป็นผลจากการทำภาระงาน ดังนั้นการวัดจึงมีหลากหลาย เช่น ความสามารถในการสนทนา วัดว่ามีความคล่องแคล่ว (Fluency) ความถูกต้อง (Accuracy) และความซับซ้อน (Complicity) เป็นต้น

3. ประเมินจากภายนอก (External rating) มีส่วนคล้ายคลึงกับการประเมินโดยตรง (Direct assessment) ผู้ประเมินต้องใช้การสังเกตการทำภาระงาน และทำการตัดสินใจสิ่งที่ต่างจากการประเมินโดยตรง คือ ธรรมชาติของการตัดสินใจสิ่งที่ต่างจากการประเมินโดยตรงคือ ธรรมชาติของการตัดสินใจที่สามารถเห็นวัตถุ (Objective) แต่การประเมินภายนอกการตัดสินใจไม่อาจเห็นได้ชัด (Subjective) จึงมีการวัดความสามารถ (Competency) และการทำงาน (Performance) เป็นระดับๆ (bands) ที่มีการกำหนดเกณฑ์ไว้ล่วงหน้าแล้ว อีกทั้งต้องประเมินร่วมกันทั้งความสามารถทางภาษาและเนื้อหาประกอบกัน

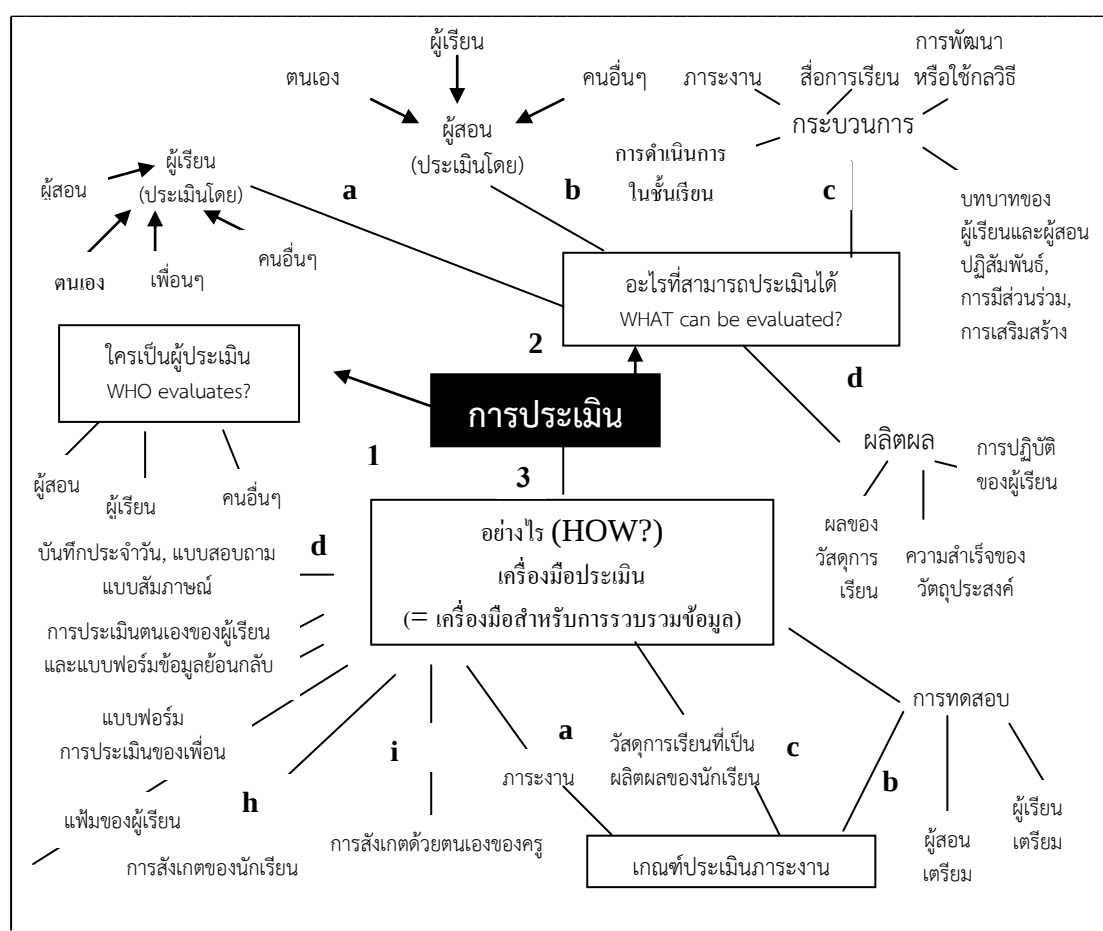
โดยที่ IELTS เป็นข้อสอบที่ร่วมมือกันระหว่าง the University of Cambridge ESOL Examinations (Cambridge ESOL) บริติช เคานซิล และ IDP: IELTS Australia ซึ่งการสอบ IELTS ถือได้ว่าเป็นข้อสอบที่ใช้ประเมินความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ได้มาตรฐานระดับนานาชาติสูงสุด ซึ่งครอบคลุมทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ไม่ว่าจะเป็น การฟัง การอ่าน การเขียน และการพูด สำหรับการประเมินผลแบบเน้นภาระงานสามารถนำแบบมาตรฐานที่ใช้กับการสอบ IELTS เป็นผลคะแนนแบ่งออกเป็น 9 ระดับ ตั้งแต่ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษไม่ได้เลย จนถึงระดับผู้มีความสามารถทางภาษาดีเลิศ ซึ่งระดับต่างๆ มีความหมายดังนี้ 1. ใช้ภาษาไม่ได้เลย 2. ไม่สามารถสื่อสารคำศัพท์ขั้นพื้นฐานได้ 3. มีความสามารถในการใช้ภาษาที่จำกัดมาก 4. มีความสามารถในการสื่อสารจำกัด 4. สามารถใช้ภาษาในระดับปานกลาง 5. มีความสามารถในการใช้งานได้ 6. มีความสามารถในการใช้ภาษาดี 7. มีความสามารถในการใช้ภาษาดีมาก 8. มีความสามารถในการใช้ภาษาดีเลิศ 9. สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว เหมาะสม ถูกต้องแม่นยำ และมีเข้าใจในภาษาดีเยี่ยม (British Council, 2008)

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539) กล่าวถึงคะแนนอิงเกณฑ์ตามเนื้อหา (Content-referenced scores) ว่าจะระบุความสามารถของผู้เข้าสอบเทียบกับเนื้อหา/ทักษะที่วัดโดยไม่เทียบกับกลุ่มผู้เข้าสอบ ซึ่งการให้คะแนนดิบหรือเปอร์เซ็นต์ยังไม่มี ความหมายชัดเจนในการระบุระดับความสามารถทางภาษาของผู้สอบ นักวัดผลทางภาษาจึงนิยมการให้คะแนนเป็นระดับความสามารถตามมาตราส่วนประเมินค่า ซึ่งมาตราส่วนประเมินค่าที่ใช้มักจะเป็นช่วงคะแนน (Band scores) และมาตราส่วนประเมินค่าที่นิยมใช้เป็นแบบของ B.J. Carroll ประกอบด้วย 9 ระดับ เช่นเดียวกับที่ บริติช เคานซิล ใช้ใช้ในการทดสอบภาษาอังกฤษระดับนานาชาติ (IELTS: International English Language

Testing System) ที่ใช้ประเมินความสามารถด้านภาษาของผู้สมัครสอบที่ต้องการเรียน หรือทำงาน ในสถานที่ที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร การสอบ IELTS ใช้ประเมินความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษของผู้สมัครสอบอย่างมีประสิทธิภาพใน 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การอ่าน การเขียน และ การพูด รวมถึงความรู้ทางด้านไวยากรณ์และ คำศัพท์ในการใช้ภาษา

Estaire and Zanon (2004: 34-37) กล่าวว่า บทบาทของการประเมินเพื่อให้ข้อมูล ย้อนกลับต่อผู้สอนและผู้เรียนไว้ใช้ในการปรับแผนการเรียนรู้ให้เกิดความแน่ใจว่าจะมีการเรียนรู้อย่าง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ทั้งนี้ การประเมินควรทำอย่างต่อเนื่องตลอดทั้งบทเรียน “การทิ้งให้ การประเมินอยู่จนถึงขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการ เปรียบเสมือนการทำข่าวทางทหาร หลังจากสงครามสิ้นสุดลง” Nunan (1989)

นอกจากนี้ การประเมินต้องทำทั้งแบบเป็นทางการและไม่ทางการ เป็นความรับผิดชอบ ร่วมกันระหว่างผู้เรียนและผู้สอนเพื่อให้ได้ข้อมูลร่วมกันตั้งแต่เริ่มต้นโดยพิจารณาจากหลายๆ ทางเลือกดังแผนภาพแสดงการประเมินว่า ใคร (Who) อะไร (What) และอย่างไร (How) ต่อไปนี้

แผนภาพที่ 12 การประเมินระหว่างผู้เรียนและผู้สอน

ที่มา: Sheila Estaire and Javier Zanon, *Handbooks for the English Classroom: Planning Classwork: A task based approach* (UK: Macmillan Heinemann English Language Teaching, 2004), 36.

ตารางที่ 17 การสังเคราะห์เกณฑ์การประเมินกิจกรรมเน้นภาระงาน

นักวิชาการ	แนวคิด	สรุปการสังเคราะห์
Ellis (2004)	กิจกรรมเน้นภาระงานสามารถประเมินได้ 3 วิธี คือ 1) ประเมินโดยตรงจากผลผลิตที่ได้ (Direct assessment of task outcomes) 2) วิเคราะห์จากการสนทนา (Discourse analytic measures) ซึ่งเป็นผลจากการทำภาระงาน ดังนั้น การวัดจึงมีหลากหลาย เช่น ความสามารถจากการสนทนา วัดว่ามีความคล่องแคล่ว (Fluency) ความถูกต้อง (Accuracy) และความซับซ้อน (Complicity) 3) ประเมินจากภายนอก (External rating) มีส่วนคล้ายคลึงกับการประเมินโดยตรง (Direct assessment) ผู้ประเมินต้องใช้การสังเกตการทำภาระงาน และทำการตัดสินใจ	ประเมินโดยตรงจากผลผลิตที่ได้จากการทำกิจกรรมเน้นภาระงาน มีการประเมินตอนท้ายของการเรียนในแต่ละครั้ง มาตราส่วนประเมินค่าที่ใช้จะเป็นช่วงคะแนน (Rubric Scoring) ประกอบด้วย 4 ระดับ ดังนี้ 1. มีความสามารถในการใช้ภาษาที่จำกัดมาก รู้และเข้าใจความหมายกว้างๆในสถานการณ์ที่คุ้นเคยและมีการหยุดชะงักในการสื่อสารบ่อย
Estaire and Zanon (2002)	ประเมินเพื่อให้ข้อมูลย้อนกลับต่อผู้สอนและผู้เรียนไว้ใช้ในการปรับแผนการเรียนรู้ให้เกิดความแน่ใจว่า จะมีการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ทั้งนี้ การประเมินควรทำอย่างต่อเนื่องตลอดทั้งบทเรียน ต้องทำทั้งแบบเป็นทางการและไม่ทางการ เป็นความรับผิดชอบร่วมกันระหว่างผู้เรียนและผู้สอนเพื่อให้ได้ข้อมูลร่วมกันตั้งแต่เริ่มต้น	2. มีความสามารถในการสื่อสารจำกัดเฉพาะเรื่องที่ตนเองคุ้นเคย มีปัญหาในการสื่อสาร การเข้าใจและการแสดงออกทางความคิด และไม่สามารถใช้ภาษาที่ซับซ้อนได้ 3. สามารถใช้ภาษาในระดับปานกลาง สามารถใช้ภาษาได้บางส่วนและเข้าใจความหมายกว้างในสถานการณ์ส่วนใหญ่ แต่ยังมีข้อผิดพลาดบ่อยๆแต่ก็สามารถสื่อสารในระดับพื้นฐานในเรื่องที่ตนถนัดได้ดี
อัจฉรา วงศ์โสธร (2539)	คะแนนอิงเกณฑ์ตามเนื้อหา (Content-referenced scores) ว่าจะระบุความสามารถของผู้เข้าสอบเทียบกับเนื้อหา/ทักษะที่วัดโดยไม่เทียบกับกลุ่มผู้เข้าสอบ ซึ่งการให้คะแนนดิบหรือเปอร์เซ็นต์ยังไม่มี ความหมายชัดเจนในการระบุระดับความสามารถทางภาษาของผู้สอบ นักวัดผลทางภาษาจึงนิยมการให้คะแนนเป็นระดับความสามารถตามมาตราส่วนประเมินค่า ซึ่งมาตราส่วนประเมินค่าที่ใช้มักจะเป็นช่วงคะแนน (Band scores) และมาตราส่วนประเมินค่าที่นิยมใช้เป็นแบบของ B.J. Carroll ประกอบด้วย 9 ระดับ เช่นเดียวกับ บริติช เคาน์ซิล	4. มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ สามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้ว่าจะมีข้อผิดพลาดและความไม่เหมาะสมในการใช้ภาษาบ้าง แต่ก็สามารถสื่อสารและเข้าใจภาษาที่ซับซ้อนได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์ที่คุ้นเคย
บริติช เคาน์ซิล (2008)	ใช้กับการสอบ IELTS เป็นผลคะแนนแบ่งออกเป็น 9 ระดับ ตั้งแต่ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษไม่ได้เลย จนถึงระดับผู้มีความสามารถทางภาษาดีเลิศ	

กล่าวโดยสรุป จากกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลงเป็นแบบเน้นภาระงาน การประเมินผลการเรียน ระบบการวัดและประเมินจึงต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกัน ซึ่งจะต้องเน้นไปที่การวัดและการประเมินผลที่จะนำไปสู่การชี้ให้เห็นสภาพที่แท้จริงของผู้เรียน และสภาพจริงของการเรียนการสอนจากพฤติกรรมที่ผู้เรียนได้แสดงออก (Students Performance) สะท้อนให้เห็นความสามารถอย่างหลากหลายในการพัฒนาที่ชัดเจน สอดคล้องกับสมรรถภาพที่มีในตนเอง และจากการลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งชี้ให้เห็นวิธีการตัดสินใจ และการแก้ปัญหาด้วยตนเอง การใช้กิจกรรมการประเมินตามสภาพจริง (Authentic assessment) จะช่วยให้ค้นพบได้ว่าผู้เรียนเรียนรู้เรื่องต่างๆ มากน้อยเพียงใด การวัดภาระงานเป็นการประเมินความสามารถทางการกระทำภาระงานของผู้ถูกทดสอบที่เกี่ยวข้องกับความซับซ้อน (Complex) เชิงคุณภาพ (Qualitative) และหลากหลายทิศทาง (Multidimensional) มากกว่า รูปแบบ (Uniform) และมาตรฐาน (Standardized) ซึ่งความท้าทายไม่เพียงแต่พัฒนาวิธีการวัดที่เที่ยงตรงและเชื่อถือได้เท่านั้น แต่ยังเอาไปใช้ได้อย่างมีคุณค่าและมีความหมายอีกด้วย ดังนั้น การใช้คะแนนอิงเกณฑ์ตามเนื้อหา จะให้ความหมายที่ชัดเจนกว่าการให้คะแนนดิบหรือเปอร์เซ็นต์ ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ ได้นำมาตราส่วนประเมินค่า 9 ระดับของบริติชเคาร์ซีล มาประยุกต์ใช้ด้วย โดยแบ่งให้เหลือ 4 ระดับ คือ ระดับ 3, 4, 5 และ 6 เนื่องจากผู้เรียนได้มีการสอบวัดระดับก่อนเข้าศึกษาแล้วและเป็นผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับระดับกลาง (Intermediate) จึงไม่จำเป็นต้องใช้ระดับคะแนนที่สูงและต่ำเกินไปมาพิจารณา

รูปแบบการจัดการเรียนการสอน

1. ความหมาย และประเภทของรูปแบบ

Kaplan (1964) แบ่งรูปแบบออก

1. รูปแบบเสมือน (Analogue model)
2. รูปแบบเชิงความหมาย (Semantic model)
3. รูปแบบเชิงระบบ (Systematic model)
4. รูปแบบเชิงคณิตศาสตร์ (Mathematical model)

Deobold and Dalen (1973) ให้นิยามรูปแบบว่า เป็นเชื้อของโครงสร้างเฉพาะที่มีความเชื่อมโยงเป็นทางการอย่างมีความหมาย

Steiner (1988) มีแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบ โดยแบ่งรูปแบบออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. รูปแบบเชิงปฏิบัติ (Practical model) รูปแบบประเภทนี้เป็นแบบจำลองทางกายภาพ เช่นแบบจำลองรถยนต์ เครื่องบิน ภาพจำลอง
2. รูปแบบเชิงมโนทัศน์ (Conceptual model) เป็นแบบจำลองที่สร้างขึ้นจากกรอบความคิดที่มีแนวคิดทฤษฎีเป็นพื้นฐาน ตัวแนวคิดทฤษฎีเองไม่ใช่รูปแบบหรือแบบจำลอง แต่เป็นตัวช่วยให้เกิดรูปแบบที่มีโครงสร้างต่างๆ ที่สัมพันธ์กัน
3. รูปแบบเชิงความคิดของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Conceptual model-of) เป็นรูปแบบที่สร้างขึ้นโดยจำลองจากทฤษฎีที่มีอยู่แล้ว

4. รูปแบบเชิงความคิดเพื่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Conceptual model-for) เป็นรูปแบบที่สร้างขึ้นเพื่อใช้อธิบายทฤษฎีที่มีอยู่แล้ว

Keeves (1988) อธิบายว่า รูปแบบ (Model) เป็นคำที่ใช้สื่อความหมายหรือวิธีการดำเนินงานที่เป็นต้นแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง ประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญคือ มีองค์ประกอบที่สัมพันธ์กัน ทำนายผลได้ สามารถขยายผลทำนายได้กว้างขึ้น และสามารถนำไปสู่แนวคิดใหม่ๆ และแบ่งรูปแบบออกได้เป็น 4 ประเภท คือ

1. รูปแบบเชิงอุปมาอุปมัย (Analogue model) เป็นรูปแบบที่มีความสัมพันธ์กับระบบกายภาพ มักเป็นรูปแบบที่ใช้ในวิทยาศาสตร์กายภาพ เป็นรูปแบบที่นำไปใช้อุปมาอุปมัยกับสิ่งอื่นได้ เช่น รูปแบบแบบจำลองระบบสุริยะ กับระบบสุริยะที่เกิดขึ้นจริง ธนาคารจำลองกับระบบธนาคารที่เป็นจริง แบบจำลองการผลิตกับการผลิตจริง เป็นต้น

2. รูปแบบที่อธิบายความหมาย หรือให้ความหมาย (Semantic model) เป็นรูปแบบที่มีลักษณะสำคัญ คือ เป็นการอธิบายปรากฏการณ์โดยใช้ภาษาในการบรรยายลักษณะของรูปแบบ ซึ่งอาจเป็นตัวอักษร รูปภาพ หรือแผนภูมิ เพื่อให้เห็นโครงสร้างทางความคิด องค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบนั้นๆ รูปแบบชนิดนี้จะใช้วิธีอุปมาในการพิจารณาด้วยภาษามากกว่าที่จะใช้วิธีในการพิจารณาด้วยโครงสร้างกายภาพ

3. รูปแบบคณิตศาสตร์ (Mathematical model) เป็นรูปแบบที่กำหนดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบในรูปสมการหรือฟังก์ชันทางคณิตศาสตร์

4. รูปแบบเชิงเหตุผล (Causal model) เป็นรูปแบบที่มีโครงสร้างเป็นสมการเชิงเส้นที่ประกอบด้วยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันเป็นเหตุและผล มีการทดสอบสมมติฐานผลของรูปแบบ

ทิตนา แคมมณี (2553) ให้ความหมายของรูปแบบว่า เป็นการอธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ในลักษณะที่อยู่ในรูปแบบซึ่งเข้าใจง่าย รูปแบบอาจจะใช้กระบวนการหาความสัมพันธ์เชิงคณิตศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วยตัวพารามิเตอร์ต่างๆ หรืออาจจะแสดงในลักษณะที่เป็นแผนผังของข้อมูลพื้นฐาน เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษา หรือข้อมูลเกี่ยวกับอาจารย์

2. แนวคิดรูปแบบการจัดการเรียนการสอน

ระบบการจัดการเรียนการสอน กับรูปแบบการจัดการเรียนการสอนนั้น มีความหมายเหมือนกัน แต่นิยมใช้ต่างกันในแง่ของระบบใหญ่และระบบย่อย ระบบการจัดการเรียนการสอนนิยมใช้กับระบบใหญ่ซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญของการเรียนการสอนในภาพรวม ส่วนรูปแบบการเรียนการสอนนิยมใช้กับระบบที่น้อยกว่า (ทิตนา แคมมณี, 2553: 222-224)

ทิตนา แคมมณี (2553) ให้ความหมายรูปแบบการจัดการเรียนการสอนว่าหมายถึง “ระบบระเบียบตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อต่างๆ โดยมีการจัดกระบวนการหรือขั้นตอนในการเรียนการสอนโดยอาศัยวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่างๆ เข้าไปช่วยทำให้สภาพการเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามหลักการที่ยึดถือ” ส่วนการจัดกลุ่มของรูปแบบการเรียนการสอน สามารถแบ่งตามลักษณะของวัตถุประสงค์เฉพาะหรือเจตนารมณ์ของรูปแบบออกเป็น 5 หมวด ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านพุทธิพิสัย (Cognitive domain)

2. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านจิตพิสัย (Affective domain)
3. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย (Psycho-motor domain)
4. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาการพัฒนาทักษะกระบวนการ (Process skills)
5. รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการบูรณาการ (Integration)

รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของ Simson (1972) กล่าวว่า ทักษะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางกายของผู้เรียน เป็นความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกาย ในการทำงานที่มีความซับซ้อนและต้องอาศัยความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกาย ในการทำงานที่มีความซับซ้อนและต้องอาศัยความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อหลายๆ ส่วน การทำงานดังกล่าวเกิดขึ้นได้จากการสั่งงานของสมอง ซึ่งต้องมีปฏิสัมพันธ์กับความรู้สึกที่เกิดขึ้น ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญ การ และความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ ความแรงหรือความราบรื่นในการจัดการ

Joyce, Weil, and Calhoun (2009: 11-19) กล่าวถึงแนวคิดรูปแบบการจัดการเรียนการสอนไว้ในหนังสือชื่อ “Models of Teaching” หนังสือเล่มนี้เขียนเพื่อให้ผู้ที่ใฝ่ฝันอยากเป็นครูและคุณครูทั้งหลายได้รู้จักแบบจำลองและวิธีการสอนที่มีการพัฒนา ปรับปรุง ผ่านการทดสอบ วิจัยมาแล้ว จึงสามารถคาดหวังถึงผลที่จะเกิดแก่ผู้เรียนได้อย่างชัดเจน ซึ่งแนวคิดที่นำไปใช้กับรูปแบบต่างๆ มีดังนี้

1. แบบสร้างองค์ความรู้ (Constructivism) แนวคิดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตัวเอง และร่วมทำงานเป็นกลุ่ม ก่อให้เกิดการไตร่ตรอง คิดอย่างมีเหตุผล และนำไปสู่การสร้างโครงสร้างใหม่ทางปัญญาต่อไป
2. แบบอภิปัญญา (Metacognition) เป็นการเพิ่มกลยุทธ์ในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดการอยากรู้ และทำความเข้าใจกับข้อมูลต่างๆ จัดรูปแบบและสร้างแนวคิดด้วยตนเอง ก่อนที่จะเก็บเป็นองค์ความรู้ใหม่
3. แบบให้การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) เป็นการสอนโดยครูจะหาหนทางมากมาย และคอยช่วยเหลือให้นักเรียนสามารถสร้างกลวิธีในการเรียนรู้เองและสร้างแนวคิดแบบอภิปัญญาให้ได้
4. แบบให้ภาระงานที่เหมาะสม (Optimal mismatch with tasks given to students: Zone of Proximal Development) โดยสร้างกระบวนการการเรียนรู้ ที่ประกอบด้วยเนื้อหาที่ไม่ยากและไม่ง่ายจนเกินไป ด้วยวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมและเพิ่มศักยภาพกับนักเรียนให้สามารถปฏิบัติไปจนถึงเป้าหมายได้
5. แบบให้งานไปถึงเป้าหมาย (Roles of expert performance when developing goals) เป็นการพยายามกำหนดระดับความสามารถสูงสุดที่ผู้เรียนแต่ละระดับควรปฏิบัติได้ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาให้ถึงขีดสูงสุด

จากรูปแบบดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า การสร้างรูปแบบการจัดการเรียนการสอน รูปแบบแต่ละแบบต่างมีจุดเด่นจุดด้อยที่แตกต่างกัน ดังนั้น ครูควรเลือกรูปแบบหลายแบบมาใช้ ผสมผสานในสัดส่วนที่พอเหมาะกับนักเรียน โดยรูปแบบการสอนทั้งหลายจะมีการนำแนวความคิดทั้ง ห้ามาเป็นหลัก เพื่อสร้างหลักสูตรที่ดีต่อไป แต่ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จมากน้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่กับ การนำไปใช้อย่างเหมาะสมด้วย (Joyce, Weil, and Calhoun, 2009)

ตารางที่ 18 การสังเคราะห์นิยามรูปแบบ

นักวิชาการ	แนวคิดทฤษฎี	สรุปการสังเคราะห์
Kaplan (1964)	แบ่งรูปแบบเป็น 1. รูปแบบเสมือน (Analogue model) 2. รูปแบบเชิงความหมาย (Semantic model) 3. รูปแบบเชิงระบบ (Systematic model) 4. รูปแบบเชิงคณิตศาสตร์ (Mathematical model)	โครงสร้างเฉพาะที่แสดงองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่สามารถอธิบายหรือให้ความหมายสามารถทำนายผลได้และขยายผลทำนายได้กว้างขึ้น และนำไปสู่แนวคิดใหม่
Deobold and Dalen (1973)	ให้นิยามรูปแบบว่า เป็นเซตของโครงสร้างเฉพาะที่มีความเชื่อมโยงเป็นทางการอย่างมีความหมาย	
Keeves (1988)	อธิบายว่า รูปแบบเป็นคำที่ใช้สื่อความหมายถึงสิ่งหรือวิธีการดำเนินงานที่เป็นต้นแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง ประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญคือ มีองค์ประกอบที่สัมพันธ์กัน ทำนายผลได้ สามารถขยายผลทำนายได้กว้างขึ้น และสามารถนำไปสู่แนวคิดใหม่ๆ และแบ่งรูปแบบออกได้เป็น 4 ประเภท คือ 1. รูปแบบเชิงอุปมาอุปมัย (Analogue model) 2. รูปแบบที่อธิบายความหมาย หรือให้ความหมาย (Semantic model) 3. รูปแบบคณิตศาสตร์ (Mathematical model) 4. รูปแบบเชิงเหตุผล (Causal model)	
Steiner (1988)	มีแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบ โดยแบ่งรูปแบบออกเป็น 2 ประเภทคือ 1. รูปแบบเชิงปฏิบัติ (Practical model) 2. รูปแบบเชิงมโนทัศน์ (Conceptual model)	
ทิตนา แชมมณี (2553)	รูปแบบเป็นการอธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ในลักษณะที่เข้าใจง่าย รูปแบบอาจจะใช้กระบวนการหาความสัมพันธ์เชิงคณิตศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วยตัวพารามิเตอร์ต่างๆ หรืออาจจะแสดงในลักษณะเป็นแผนผังของข้อมูลพื้นฐาน	

ตารางที่ 19 การสังเคราะห์แนวคิดรูปแบบการจัดการเรียนการสอน

แนวคิดทฤษฎี	อ้างอิง	สรุปการสังเคราะห์
รูปแบบการจัดการเรียนการสอน	Simson (1972); Joyce, Weil, and Calhoun (2009), ทิตนา แชมมณี (2553)	เป็นรูปแบบกิจกรรมที่บูรณาการแนวคิดแบบ อภิปัญญา (Metacognition) ที่เป็นการเพิ่ม กลวิธีในการเรียนรู้ และแนวคิดแบบให้ ภาระงานที่เหมาะสม โดยสร้างกระบวนการ การเรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมและเพิ่ม ศักยภาพกับผู้เรียนให้สามารถปฏิบัติไปจนถึง เป้าหมายได้ ทั้งนี้องค์ความรู้จะเป็นแบบค่อย เป็นค่อยไปแบบให้การเสริมต่อความรู้ (Scaffolding) และกำหนดงานตาม ความสามารถสูงสุดที่ผู้เรียนสามารถพัฒนาให้ ถึงขีดสุดได้ โดยมีองค์ประกอบด้านหลักการ วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการดำเนินงาน กระบวนการ เรียนการสอน และการวัดประเมินผล

3. การจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอน

Joyce, Weil, and Calhoun (2009: 25-37) ได้รวบรวมข้อมูลจากการทำวิจัย โดยนำรูปแบบการสอนต่างๆ มาทดลองใช้ เก็บข้อมูลต่างๆ เพื่อให้ครูสามารถคาดเดาผลลัพธ์ของแต่ละแบบจำลองการสอนได้อย่างถูกต้องทิศทาง สรุปได้ว่า วิธีการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียนคนหนึ่งอาจไม่เหมาะสมกับนักเรียนอีกคนหนึ่งก็ได้ เพราะมีปัจจัยต่างๆ ที่ต้องพิจารณาในการสร้างหลักสูตร เนื่องจากข้อดีของรูปแบบที่หลากหลาย ประวัติการเรียนรู้ของนักเรียน ความก้าวหน้าทางการศึกษาของผู้เรียน ลักษณะและพัฒนาการด้านความนึกคิด บุคลิกภาพ ทักษะทางสังคม ทักษะคิดของผู้เรียน ทั้งนี้จุดมุ่งหมายสำคัญของหลักสูตรก็เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาเป็นรายบุคคลและในภาพรวม เพื่อให้ผู้เรียนมีกลวิธีในการเรียนรู้ดีขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้หลายรูปแบบ เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อให้ผู้เรียนมีศักยภาพในการเรียนสูงขึ้น สำหรับการจัดกลุ่มรูปแบบการเรียนการสอน ตามเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน และวิธีการเรียนรู้ สามารถแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

1. รูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกับข้อมูล (The Information Processing Family) เน้นเรื่องการหาหนทางเพิ่มความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์โดยการหาข้อมูล จัดการข้อมูล เข้าใจปัญหา หาแนวทางแก้ปัญหา พัฒนาแนวคิด และใช้ภาษาสื่อสารออกมาได้ เพื่อประโยชน์ต่อบุคคลและสังคม รวมถึงให้เป้าหมายหลักของการศึกษาระดับชาติอีกด้วย รูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่

- 1.1 การคิดทางอ้อม (Inductive Thinking)
- 1.2 ความรอบรู้ในแนวคิด (Concept Attainment)
- 1.3 รูปแบบการคิดทางอ้อมจากภาพ-คำ (The Picture-word Inductive Model)
- 1.4 วิธีการได้มา (Scientific Inquiry)
- 1.5 การช่วยความจำ (Memory Assists)

- 1.6 การขยายความคิดเชิงสร้างสรรค์ (Synectics)
- 1.7 การนำเสนอแนวคิดและหลักการให้ผู้เรียนโดยตรง (Advance Organizers)
2. รูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับสังคม (The Social Family) เน้นในเรื่องของการสร้างห้องเรียนให้เป็นสังคมการเรียนรู้โดยให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดพลังเป็นทวีคูณมากกว่าทำงานเดี่ยว รูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่
 - 2.1 แบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)
 - 2.2 แบบการเรียนรู้การสอนกระบวนการสืบเสาะและแสวงหาความรู้เป็นกลุ่ม (Group Investigation Instructional Model)
 - 2.3 แบบการเรียนรู้การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role playing)
 - 2.4 การเรียนรู้การสอนโดยการชกค้ำ (Jurisprudential Model)
3. รูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัว (The Personal Family) เป็นการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนเป็นรายบุคคล ให้พวกเขาเกิดความเข้าใจในตนเอง รับผิดชอบต่อการเรียน เรียนรู้ที่จะพัฒนาตนเองในทุกด้าน รูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่
 - 3.1 การสอนแบบไม่ชี้แนะ (Nondirective Teaching)
 - 3.2 ส่งเสริมความนับถือเกี่ยวกับตน (Enhancing Self-esteem)
4. รูปแบบการสอนที่เกี่ยวข้องกับระบบพฤติกรรม (The Behavioral Systems Family) เน้นเรื่องของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การบำบัดพฤติกรรม มีการฝึกฝนจนผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ รวมไปถึงการจัดความกลัวโดยให้ความรู้ในเรื่องของการอ่าน การคำนวณ พัฒนาทักษะทางสังคม ทักษะด้านกีฬา รูปแบบการสอนในกลุ่มนี้ ได้แก่
 - 4.1 การจัดการเรียนรู้แบบรู้จริง และการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทเรียนสำเร็จรูป (Mastery Learning and Programmed Instruction)
 - 4.2 การเรียนรู้การสอนแบบชี้แนะ (Direct Instruction)
 - 4.3 การเรียนรู้จากแบบจำลองของจริง (Learning from Simulations)
 - 4.4 การฝึกฝนอบรมและการฝึกฝนด้วยตนเอง (Training and Self-Training)

กล่าวโดยสรุป รูปแบบการเรียนรู้การสอนที่เป็นสากลที่กล่าวมาแล้วเหล่านี้ล้วนได้รับการพิสูจน์ทดสอบประสิทธิภาพมาแล้วและมีผู้นิยมนำไปใช้ในการเรียนรู้การสอนโดยทั่วไป เป็นรูปแบบการเรียนรู้การสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางทั้งสิ้น เพียงแต่มีความแตกต่างกันตรงจุดเน้นของด้านที่ต้องการพัฒนาในตัวผู้เรียน และปริมาณของการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีมากน้อยแตกต่างกัน การจัดหมวดหมู่ของรูปแบบเป็นเพียงเครื่องแสดงให้เห็นว่า รูปแบบนั้น มีวัตถุประสงค์หลักมุ่งเน้นไปทางใดเท่านั้น แต่ส่วนประกอบด้านอื่นๆ ยังคงมีอยู่ เพียงแต่จะมีน้อยกว่าจุดเน้นเท่านั้น ดังนั้น ครูที่ดีจะต้องรู้จักเลือกใช้ แบบจำลองที่เหมาะสม และเกิดประสิทธิภาพสูงสุด เพราะแบบจำลองเหล่านี้ก็เปรียบเสมือนอาวุธชิ้นใหม่ หรือเป็นอุปกรณ์ที่ช่วยขัดเงาอาวุธชิ้นเก่าของครูนั่นเอง

4. การตรวจสอบคุณภาพ

การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการสอนดำเนินการได้ดังนี้

4.1 การตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญหรือผู้มีประสบการณ์สูงเกี่ยวกับรูปแบบการสอนที่สร้างขึ้น เป็นการตรวจสอบความสอดคล้องของรูปแบบการสอนกับแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานและตรวจสอบความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ มุ่งประเมินองค์ประกอบรูปแบบการสอนและอาจรวมถึงการประเมินเอกสารประกอบรูปแบบการสอน เช่น คู่มือการใช้หรือแผนการสอนตามหลักการของรูปแบบการสอนนั้น โดยในการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญดำเนินการดังนี้

4.1.1 กำหนดจุดประสงค์ของการประเมินรูปแบบการสอนตามแนวคิด ทฤษฎีพื้นฐาน โดยกำหนดประเด็นการประเมิน อาทิ องค์ประกอบของรูปแบบการสอนสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานหรือไม่ เอกสารประกอบรูปแบบการสอนชัดเจน สมบูรณ์หรือไม่มีความเป็นไปได้ในการนำไปใช้จริงเพียงใด เป็นต้น

4.1.2 สร้างเครื่องมือสำหรับวัดและประเมินให้เหมาะสมกับประเด็นที่ต้องการประเมินโดยอาจใช้แบบสอบถาม แบบประเมิน แบบสังเกต หรือแบบสัมภาษณ์ เป็นต้น

4.1.3 ให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินโดยพิจารณาจากกรอบแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานรูปแบบการสอนและเอกสารประกอบรูปแบบการสอน และใช้เครื่องมือประเมินตามเกณฑ์ที่กำหนดหรือตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

4.1.4 รวบรวมข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญมาตรวจวิเคราะห์ตามเกณฑ์หรือตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาในการปรับปรุงส่วนต่างๆ ของรูปแบบการสอน

4.2 การทดสอบเพื่อตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการสอนในสถานการณ์จริง โดยทั่วไปมีการดำเนินการตามกระบวนการวิจัยและมุ่งหวังว่า การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนที่สร้างขึ้นจะมีประสิทธิภาพ ดำเนินการจัดกลุ่มทดลอง และเมื่อดำเนินการสอนตามรูปแบบแล้ว รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อประเมินคุณภาพรูปแบบการสอนและนำเสนอรูปแบบการสอนต่อไป

สรุป การพัฒนาองค์ประกอบต่างๆ ของรูปแบบการสอนอ่านเน้นภาระงานโดยอาศัยหลักตามรูปแบบการสอน ที่ Joyce, Weil, and Calhoun (2009) นำเสนอในหนังสือ Models of Teaching และผู้วิจัยได้นำมาประยุกต์ใช้ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ

1. หลักการ
2. วัตถุประสงค์
3. การดำเนินงาน
4. บทบาทผู้เรียนและผู้สอน
5. การวัดประเมินผล